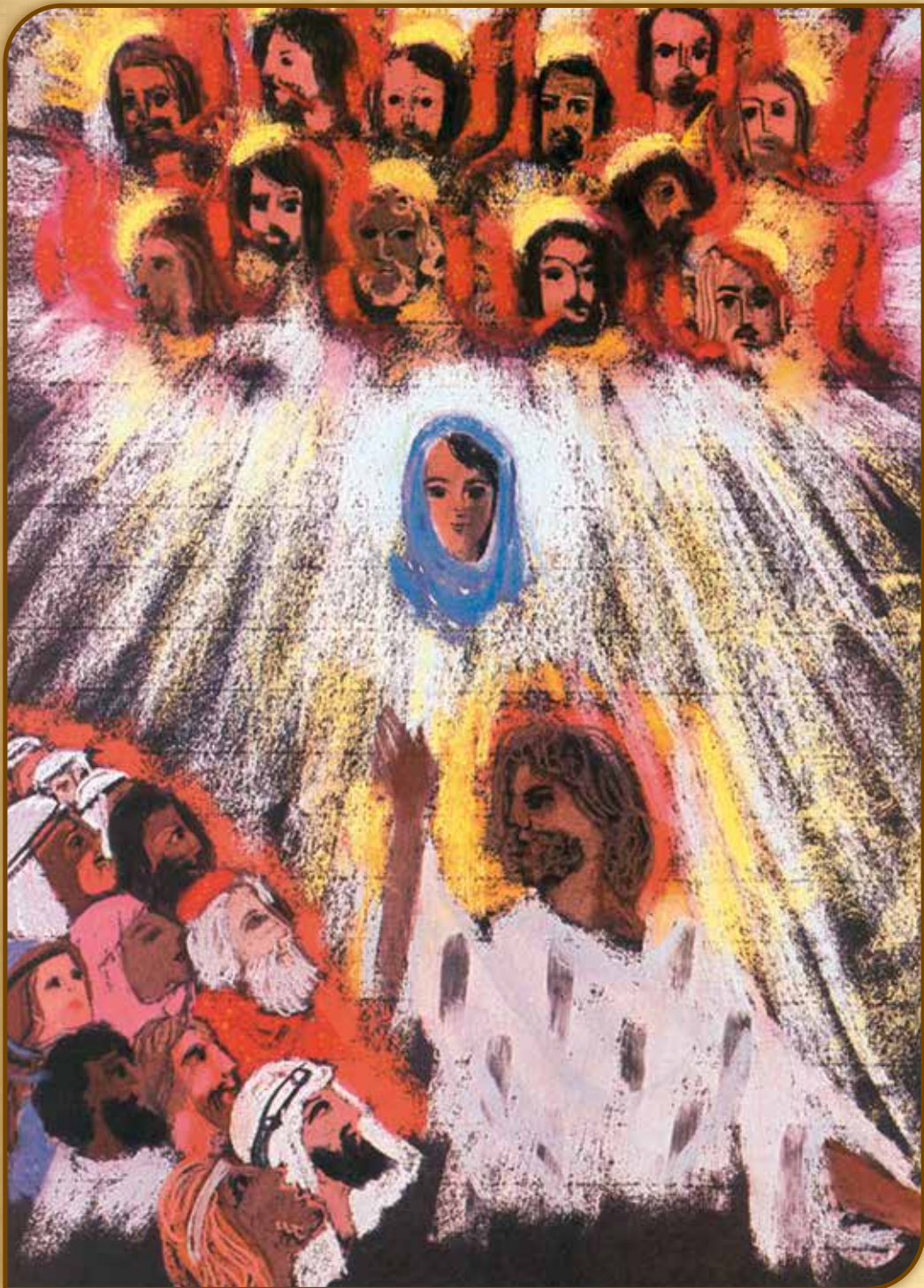

Dunántúli Harangszó

A NYUGATI (DUNÁNTÚLI) EVANGÉLIKUS EGYHÁZKERÜLET LAPJA

2023. NYÁR

Szerkesztői sorok

Szentlélek a legmegfoghatatlanabb Isteni személy. Lángnyelvek, szél, nyelveken szólás. Mind csak jele a jelenlétének. De ki tudná befogni? És mi mégis Benne bízunk, és kérjük Őt, hogy fiataljaink, akik elmondják a konfirmációi hitvallást, megkapják ajándékait. Mindenek előtt a hitet. Ezért imádkozunk ebben az évben, a konfirmáció és elköteleződés évében különösen is.

Mostani számunk is ezeket a kérdéseket járja körbe. Hit, Szentlélek, keresztség, konfirmáció, hitvallás. Szinte minden rovatunk mondanivalója ezen témák köré csoportosul.

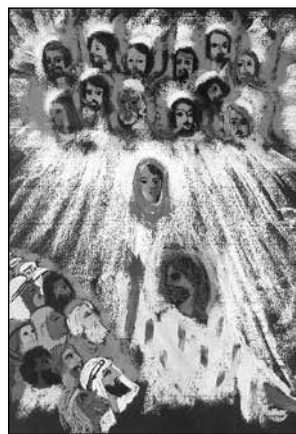
Sokszor az ember azt gondolja, hogy ha egy konfirmandust megkérdezzük arról, hogy mire készül most, akkor rossz vagy nevetséges válasz az, hogy „nem tudom”. Együnk se tudja azt, hogy mit kérünk akkor, amikor azt kérjük imádságunkban:

Drága Szentlélek jöjj, vigasztalónak jöjj. Jöjj, és vidámits meg, jöjj, és vigasztalj meg!
Drága Szentlélek jöjj, szabadítónak jöjj! Jöjj, és szabadíts meg, jöjj, és vigasztalj meg!
Drága Szentlélek jöjj, bátorítónak jöjj! Jöjj, és erősíts meg, jöjj, és szabadíts meg!
Drága Szentlélek jöjj, újjáteremtőnek jöjj! Jöjj, tüzed éleszd fel, jöjj, és erősíts meg!
Jó olvasást és töltkezést kívánok!

Koczor György főszerkesztő

Az én lelkemet adom belétek...

Amikor először éreztem, még nem pontosan tudtam, mi az a rendkívüli jó, az a melegséget árasztó érzés, ami semmi máshoz nem hasonlítható, mert nem volt kitapintható, nem volt látható, ám annál inkább szívderítő, boldogságot és új energiát adó. Még gyermek voltam, Isten közelségét leginkább a természet szépségében tapasztaltam, valamint a kis barcsi templomunkban, ahol nem csak istentiszteletek alkalmával voltam, hanem mint lelkészunoka, szerettem egyedül is ott időt tölteni, énekelgetni, no meg játszani is, olyan „templomosat”.

a jeruzsálemi tömegben. Az Úr Jézus pedig felemelt kezével közénk jön, immáron onnan fentről, ahol a tizenkettővel együtt és anyjával Máriával együtt is volt. „Az én lelkemet adom belétek...” (Ez 36,27) Ezzel a mennyei ajándékkal gazdagít bennünket is, mai tanítványait az Úr. Tapasztalhatjuk, hogyan ad erőt a Szentlélek, amikor úgy érezzük, meg sem tudunk mozdulni, vagy nem tudunk megszólalni. Egyszer csak elindul a lábunk, és megoldódik a nyelvünk, és a félelem, ami talán leblokkol és meggátol, hogy cselekedjünk, elillan, semmivé lesz, mert az Úr megerősít. Tanít bennünket, buzdít és bátorít Isten, hogy a magunk világában és körülményei között hogyan találjunk rá, miképp ismerjük fel őt. Az emmausi

tanítványok a kenyér megtöréséről ismerték fel Jézust, bennünket a Szentlélek tanácsol és vezet. Ő az, akinek segítségével rátalálhatunk Istenre. S bár azóta eltelt több ezer év, a világ nagyot változott, az emberi tudás és ismeret gépeket állított munkába. Robottechnológiát és úrkutatást tanítunk az egyetemen, virtuálisan is tudjuk érzékelni a valóságot, ám a Lélek erejét, magát az Istent csakis őáltala érezhetjük. Amikor bajok vesznek körül bennünket, szomorú a szívünk, mert elveszítettük azt, akit szerettünk, vagy betegség nyomaszt és terhel, vigasztalásunkra siet. Az ő lelke által könnyebb elviselni a súlyos csapásokat, amit az élet ránk mér. „Az én lelkemet adom belétek” -mondja az Úr. Áldása kiárad minden emberre ma is, lelkének ereje szeretetet sugároz, közösséget teremt közötted és köztem, még azok között is, akik sok mindenben – véleményben, életmódban, stílusban, különböznek egymástól. Nem lövészárkokat és szakadékokat mélyít, hanem hidakat épít, egyengeti az életünk göröngyös útjait. Az ő lelke által újulhatunk meg és erősödhetünk meg naponta. Megszabadulva bűneink nyomasztó terheitől, az ő megbocsátása és irgalma által megkönnyebbülve, az ő szeretetében járhatunk.

Szarka Éva

Igehirdetés Pünkösöd vasárnapján Zsid 11,1 alapján

A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés.

Tisztelendő úr! Én hiszek ám... Hányszor hallottam már ilyen és ehhez hasonló mondatokat. Meg kell vallanom, hogy főleg olyanoktól, akiknek a velem való találkozásor beindult a lelkiismeretük, és magyarázkodni kezdtek. Mert ennek a mondatnak a folytatásában az hangzik el, hogy az illető mit, hogyan és főleg kiben is hisz. Jellemző gondolkozásunk az, hogy mindegy, csak higgyek valamiben vagy valakiben, és akkor az elég, főleg úgy, hogy hitem tárgyát az Istennel személyesítem meg. Amikor azonban konkrétumokra – bűnbocsánat, feltámadás, örök élet – terelődik a szó, látszik, hogy mégisincs meg a hit.

Vegyünk néhány bibliai példát arról, hogy mit is jelent a hit.

1. A kapernaumi százados történetében hangzik el ez a mondat Jézus szájából, amikor a katonatiszt arra kéri Jézust, hogy gyógyítsa meg a halálos beteg szolgáját: „Bizony mondom nektek, senkiben sem találtam ilyen nagy hitet Izraelben.” Mert a százados egy pillanatig sem kételkedett abban, hogy Jézus meg tudja gyógyítani a szolgáját. Rendíthetetlen hittel hitte, hogy elég csak szólania a gyógyuláshoz.
2. Egy másik alkalommal Jézus ezt kérdezte: Ki érintett engem? Senki nem értette ezt a kérdést, de Jézus ezt mondta: Valaki megérintett, mert észrevettem, hogy erő áradt ki belőlem. Ekkor lépett elő remegve a vérfolyásos asszony, aki tudta, hitte, neki elég Jézushoz érnie a gyógyuláshoz. És – ahogy Lukács írja - elbeszélte az egész nép előtt, hogy miért érintette meg őt, és hogy miként gyógyult meg azonnal. Jézus pedig ezt mondta neki: Leányom, hited megtartott téged, menj el békességgel!
3. És még egy, egy kudarcélmény, harmadiknak. Mikor Jézus tanítványai kudarcot vallanak, mert nem sikerül meggyógyítaniuk egy holdkóros/epilepsziás gyereket, a Mester kijavítja a csorbát. A tanítványok kérdésére, hogy miért nem sikerült nekik is a „mutatvány”, Jézus csak ennyit mond: „Kishitűségetek miatt. Bizony mondom nektek: ha akkora hitetek volna, mint egy mustármag, és azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen oda – akkor odamenne, és semmi sem volna nektek lehetetlen.”

Ezekből is látszik, hogy a hit nem akarat, tudás elképzelés vagy kívánság kérdése, hanem valami sokkal több. Ajándék. A Szentlélek ajándéka. Az Ő jelenléte, munkája, sugallata, ereje az, amitől bármi megtörténhet, ami minderre képessé tesz.

Általa hihetem, hogy Isten teremtett és ajándékoz meg minden nap a teremtés csodájával. Általa hihetem, hogy Jézus Krisztus halála és feltámadása megváltott engem a bűn és halál hatalmából. És általa, a Szentlélek által hihetem, hogy Isten az ő gyermekeit egy, a földön is tapasztalható egyetemes egyháznak a tagjává tette, amely az előrementekkel együtt egy közösség, a szentek közössége. A Szentlélek által tudom hinni, hogy a keresztség által az eredendő bűntől megtisztítottan Isten gyermeke vagyok, és az úrvacsorában nap mint nap az élő Krisztussal kerülhetek közösségbe. A Szentlélek által tudok hinni a feltá-

madásban, a saját feltámadásomban is, és hogy Isten kegyelméből örök életem van.

Mert ahol a Lélek munkálkodik, ott különös dolgok történnek. Egyrészt egyszerre eltűnnek a falak, a határok, a korlátok, mintha nem állhatná semmi sem az útját az evangéliumnak. A Szentlélek bizony ostromolja a világot, s annak minden falát, s mindenhova el is jut, ahová csak akar. Ahová pedig bejut, ott maradandó nyomot hagy.

Ugyanakkor a Lélek működésének vannak másodlagos jelei is: ezeket az ellenreakciókban ragadhatjuk meg. Ahol kiárad a Lélek, ott bizony nő az ellenállók hangja is. Ez, ha úgy tetszik, a lelkiség fizikája. Mindent elkövet a Kísértő, hogy embereket rászedve ellene hasson a Szentlélek munkájának.

Vigyázzunk, ne keverjük össze a Szentlélek akár mártíromságot is felvállaltató hitvallását az Adjátok meg a császárnak, ami a császáré, Istennek, ami Istené – jézusi tanításával!

Luther Márton is átélhette mindezt, amikor igyekezett kiállni Isten igazsága mellett, s mégis micsoda ellenállással került szembe. Ennek nyomát őrzi evangélikus himnuszunk, az „Erős vár a mi Istenünk” is. Így ír a reformátor a harmadik versszakban: „E világ minden ördöge Ha elnyelni akarna, Minket meg nem rémitene, Mirajtunk nincs hatalma. E világ ura Gyűljon bosszúra: Nincs ereje már, Reá ítélet vár, Az ige porba dönti.” (EÉ 254/3.)

A második világháború előtti években Németországban az egyik evangélikus templomban munkálkodott egy hívő lelki-gondozó, aki ellenállt a hitleri szellem kísértéseinek és csábításainak, és az akkori idők Hitvalló Egyházához tartozott. Gyülekezetében a konfirmáció ünnepén zsúfolásig megtelt a templom, 29 fiú és 35 lány készült az Úr megerősítő áldására. A lelkész odalépett az első konfirmandus elé, és a következő Igével áldotta meg: „Istennek kell inkább engedelmeskedni, mint az embereknek!” Minden jelenlévő tudta, hogy mit jelentenek ezek a , és hogy a lelkész az életével játszik. Sokan csendben csodálták a bátor lelki-gondozót. A csodálkozás azonban pillanatról pillanatra növekedett, amikor a pásztor a második és a harmadik, majd az összes konfirmandusnak ugyanezt az Igét mondta fennhangon. *A bátorság ugyanis nem a félelem hiánya, hanem annak felismerése, hogy van valami, ami fontosabb, mint a félelem.*

Ma is mindenki, aki tanúja Jézus Krisztus Urunk feltámadásának, az bizony megtapasztalja ezt a dühödtt ellenállást. Hazánkban talán csak szóban, sértésekkel, szóbeli vagdalkozásokkal, de vannak olyan részei is a világnak, ahol szó szerint veszélyben van a keresztyének élete. S mégis, pont a leginkább szorongatott helyeken terjed leginkább a Krisztusra tekintő hit. Ez a Lélek munkája, amely bátorít jelenlétével, erejével, bölcsességével mindannyiunkat és hitet támaszt bennünk a Jézus Krisztusban. Ámen. **(A 2017. Pünkösöd vasárnapján elhangzott igehirdetés rövidített változata)**

JÚNIUS

ADJON NEKED AZ ISTEN ÉGI HARMATOT, ZSÍROS FÖLDET, SOK GABONÁT ÉS MUSTOT! (1MÓZ 27,28)

Június havi igénk különleges áldással fordul felénk. A megajándékozottak öröme és reménysége lehetne a miénk. Azonban egy kis probléma adódik, ha megnézzük azt a történetet, amelyből a bibliai ige szól. Egy idős, étellel betelt embert képzelünk magunk elé Izsák személyében, aki utolsó napjaiban szépen el kíván rendezni mindent a családban. Hívhatja is ikerfiai közül az elsőszülöttet, hogy a közösen elköltött vacsora után végre az atyai áldásban részesítse. De felesége, Rebeka és a fiatalabb fiú becsapják őt. Jákób hangját hallja, de Ézsau szőrös kezét tapintja...

Több ponton ismerős, de hihetetlen is ez a történet. Már a tál lencsénél elmerengünk éhségen és ravaszságon... Mentjük a kisebbik fiát jobban szerető anyát és a csalást végül is sikeresen végrehajtó Jákóbot. És elcsodálkozunk, hogy ezek a füllesztések, csúsztatások és játszmák mennyire meghatározzák és behálózzák mai családi, baráti kapcsolatainkat. S amikor megérkezik a hoppon maradt másik fél, akkor mi is menekülőre vesszük a figurát... Most, hogy sokadjára, újraolvasom a történetet, feltűnik, hogy nagyon erős szavakkal írja le a csalás után az érzelmeket a szerző. Ézsau haragja, Izsák megrendülése érezzük, hogy jogos. Dráma lett ebből, amely népek sorsát határozta meg...

Pedig milyen szépen indult minden?! Égi harmatra, gazdagságra vágyunk mi is, nemde? S mit teszünk érte? Megérdemljük vagy kicsaljuk azt? Akárhogy is bukácsolunk életünk játszmáiban, olyan jó, hogy Isten már bukásainkból, száműzetésünkből való visszautunkat, kiengesztelődési vágyunkat is számontartja. Ismeri áldás utáni vágyunkat, azt is tudja, hogy nem érdemelnénk, ezért Krisztus által mégis nekünk ad: áldást, békét, elégedettséget az életben és legfőképpen hitet a mindent elrendező és családi feszültségeket kisimító Megváltóban. Hála érte egész júniusban is!

Ihász Beatrix

JÚLIUS

JÉZUS KRISZTUS MONDJA: SZERESSÉTEK ELLENSÉGEITEKET, ÉS IMÁDKOZZATOK AZOKÉRT, AKIK ÜLDÖZNEK TITEKET, HOGY ÍGY MENNYEI ATYÁTKNAK FIAI LEGYETEK... (MT 5,44-45)

A július havi igénk Jézus törvénymagyarázatából származik, ahol azt emeli ki Jézus, hogy Ő azért jött, hogy a törvényt betöltse. Jézus kiemelt egy-egy parancsolatot, és azokat magasabb szintre emeli. Júliusi igénk előtt egy verssel a következőket mondja: Halottatok, hogy megmondatott: „Szeresd felebarátodat, és gyűlöld ellenségedet.” És nagyon fontos adalék még a mai igénkhez az, hogy a felebarát alatt azokat értették, akik Izrael népéből származtak. Tehát az idegent, a más népből valót, azt bizony már nem kellett szeretni, sőt! Nemhiába élt a vágy és a remény, hogy jön majd a Messiás, aki majd rendet fog tenni, megbünteti a gonoszokat, és azokat, akik elnyomás alatt tartják Izrael népét!

Jézus ezzel a kijelentésével, hogy szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok azokért, akik gyűlölnék titeket, hát bizony magasra teszi a léceket. Olyan magasra, hogy azt magunktól képtelenek vagyunk átugrani. Szükségünk van segítségére. Mégpedig Jézus segítségére, aki valóban megmutatta azt, hogy az ellenség szeretete milyen erőre képes. A pszichológia tudománya azt mondja, hogy egy ellenséges személy azért utál, mert attól fél, hogy a másik ember megsebesíti őt, ezért önvédelemből előre támad. Azért ellenséges, mert azt várja, hogy a másik utálja őt, és biztos bántalmazni fogja. A legutolsó dolog, amit vár, hogy szeretetet kapjon. Ezért, ha utálat helyet szeretetet kap, lefegyverzed. Szeretetre van leginkább szüksége, ez az egyetlen eszköz, ami ellenségességét lerombolhatja.

Jézus, amikor a törvényt magyarázza, minden egyes parancsolatnál bizony magasra helyezi a léceket azért, hogy tapasztaljuk meg azt, milyen nehéz is Isten parancsolatai szerint jó cselekedeteket tenni, és rádöbbenjünk arra, hogy bizony mindnyájunknak szükségünk van Isten kegyelmére, irgalmára, és arra a rádöbbenésre, Isten mit is tett értünk a kereszten. Hiszen ott mutatta meg számunkra azt, hogy bizony mennyire szeret mindenkit, még az ellenségét is, még bizony téged is, aki sokszor elfordultál tőle, és nem bízta benne eléggé.

Így kapaszkodjunk Jézusba, mert akkor szeretete belőlünk árad tovább úgy, hogy még azoknak is jut, akiket korábban ellenségeinknek véltünk.

Varga Tamás

AUGUSZTUS

MERT TE VOLTÁL SEGÍTSÉGEM, SZÁRNYAD ÁRNYÉKÁBAN UJJONGOK. (ZSOLT 63,8)

Egy régi mese szerint egyszer egy ember eladta az árnyékát. Az árnyék azonban újra és újra felbukkan a mesében. Embert keres magának, rátelepszik személyekre és gondot-tragédiát okoz. Az árnyék nélküli embert pedig gúnyolják és bántják, nem lett boldogabb az árnyéka nélkül. Kedves Olvasók! A mi életünk is árnyékokkal terhes. A betegségek, félelmek, gondok és bajok – hol kisebb, hol nagyobb - árnyékként a nyomunkban vannak. Petőfi Sándor írja egyik versében: „Ahol árnyék nincsen, ott a Fényt sem igen látni meg.” Talán ezért nem tehetjük mi sem le az árnyékainkat. Talán ezért hordozzuk, évek, évtizedek terhét. Talán ezért nem oldódik meg minden úgy, ahogy szeretnénk, várnánk, kívánnánk. Mert az Istennek más terve van. Velünk is és az árnyékaikkal is. Talán éppen az, hogy rátaláljunk újra és újra arra az Istenre, akire rábízhatjuk életünket, gondjainkat, bajainkat. Mindazt, ami nehéz árnyékként van jelen életünkben. Ha eladnánk mi is az árnyékunkat, talán egy időre úgy éreznénk, minden “happy” körülöttünk. Az ilyen pillanatokban azonban – valljuk be őszintén – nem mindig a hála az első reakciónk. Sokkal inkább az öndicséret. Abban azonban a Biblia szerint nem nagyon van köszönet.

Sajnos, ebben a világban az árnyékok mindig velünk lesznek. Áldott pillanatokban azonban érezhetjük azt, amit a zsoltárról megfogalmazott: „Mert te voltál segítségem, szárnyad árnyékában ujjongok.” Szárnyad árnyékában. Olyan szép ez a kifejezés. Olyan biztató. Olyan megnyugtató. Adjon nekünk Istenünk minél több áldott pillanatot, biztatást és nyugodt életet! Olyat, ami akkor is rá tud hagyatkozni Isten gondviselésére, amikor megnyúlnak az árnyékok... És olyat, ami időről időre ki tudja mondani velünk: „Te voltál segítségem, szárnyad árnyékában ujjongok.”

Heinrichs Eszter

Szélbe' Isten ő

Isten igazságának nem békéje, hanem vihara van. Szélbe' Isten ő. Amikor érkezik, Lelke áradatával közeledik. Mondhatjuk így is: orkánok Istene!

A Szentlélek nem szőnyeg, amely alá a disznóságaidat besöpörheted. Nem lepel, amellyel szívedet és agyadat (ha van) takargathatod. Nem hályog, amellyel a neked nem tetsző dolgokat és személyeket észrevétlenné teheted.

A Szentlélek Isten igazságának a Lelke, egyfajta lelki szemüveg, amely a szívedet ajándékozta meg az igazság látásával. E szemüvegen át így kell imádkoznod: „Hiszem, hogy saját eszemmel és erőmmel nem tudnék Jézus Krisztusban hinni, sem őhozzá eljutni, hanem a Szentlélek hívott el az evangélium által, ő világosított meg ajándékával.” (Luther Márton) A Lélek azt a Krisztust dicsőíti, aki vakokat tett látókká, süketeket hallókká, bénákat járókká, halottakat élőkké, bűnösöket igazakká. *Der Geist hilft unsrer Schwachheit auf, azaz: A Lélek erőtlenségünkön segít.* Nagy számár, aki úgy gondolja, hogy nekünk is segíteni kell őt, mondván: segíts magadon, az Isten is megsegít. Ellenkezőleg! Senki és semmi nem segíthet jobban rajtad, mint az erőtlenség, a tehetetlenség, vagy ahogyan ma mondani szokták, a bénázás!

„Nem a lélek gyengeségén múlik, hogy az Isten szavát nem értjük. Ellenkezőleg! Semmi sem alkalmasabb az Isten szava megértéséhez, mint a lélek gyengesége, mivel a gyengeségünk miatt jött el Krisztus ebbe a világba, és nekik küldi Isten az ő igéjét. A sátán gonoszsága és ravaszsága ezt a gyengeséget arra használja fel, hogy Isten igéjének bennünk fészkelve ellenáll. Ha a sátán ezt nem tenné, úgy az egész emberiség, úgy az emberiség Isten egyetlen beszéde által, első hallásra megtérne.

Így nem volna szükség többé az ígére.” (Luther Márton: A szolgálai akarát, 84. o.) E Lélektől jövő szélvészen csak az részesülhet, aki szegény, vak, süket, béma, beteg, erőtlen, kétségbeesett, halott. Ma azért vagyunk olyan nagy bajban, mert nem szegények, vakok, süketek, bénák, betegek, erőtlenek, kétségbeesettek és halottak, hanem csupa erőtől duzzadó, kicsattanó egészségű, nem kevés pénzzel rendelkező, jól látó, halló, mozgó, az élet sodrában nyüzsgő, nagyteljesítményű, elismerésre méltó keresztények vagyunk. Senki ne csodálkozzék, ha ilyen körülmények között az „áldott orvos” rendelője üres! Az emberek pszichológushoz szaladgálnak, hétvégi töltekezésre, kikapcsolódásra.

Pedig akinek még nem ment el teljesen az esze, tudja, hogy a pszichológia – majomparádé! A töltekezés – önbecsapás, mert nem tölthető elemek, hanem kopott, öreg dinamók vagyunk, akik csak akkor és addig működnek, ameddig Isten tekeri, hajtja, forgatja. Ami pedig a kikapcsolódást illeti, fölösleges időpocsékolás azoknak, akik valójában be sem kapcsolódtak. Ahogyan a költő éneklé: „A kínba még csak most fogtunk, mi restek, de te már aláírtad művedet. Mint gondolatjel, vízszintes a testet.” (József Attila: Kosztolányi) – Elkezdődik a tanév, és a tanárok, diákok, akik még be sem rándultak, máris kirándulnak. Alig hogy bemelegednének, jön az őszi szünet, majd a karácsonyi szünet, téli szünet, síelészünet stb.

Nagyon hatásosan elő lehet adni csendes Istent Illés története alapján, ráadásul sok szép énekünk is rímel rá: Légy csendes szívvel, Szívem csendben az Úrra figyel, Csendes éj, Jobb nekünk bízva csendben lenni. Ez a nap is csendesen, Megállok csendben keresztfádnál. Egyik sebb, mint a másik. Vajon ezekben a csendekben az Isten ringatja az embert, vagy ezek is csak olyan „ringasd el magad” csendek? Mit szólna ehhez Jónás? Vagy a tizenkét tanítvány? Hogyan prédikálna Péter pünkösdkor? Csendben Isten előtt? Mit szólna Pál a hánykolódó hajóból? És akkor még a bennünk háborgó lélek viharairól nem is szoltunk, pedig az Jézusban is gyakran háborgott!

Weltler Sándor

Elmaradt lépések tükre*

Korábban el sem tudta volna képzelni, hogy ennyire kitisztulhat a múlt homályos tükörképe.

Ma már élesen felelevenednek benne azok az esték: az olajkályhával túlfűtött teremben együtt a többiekkel, kezükben könyvecske: Konfirmációs káté – szokatlan formájú betűkkel ez volt olvasható a címlapon. Idős lelkészük mindig lelkesen magyarázott, talán nem minden volt érthető, de az elmondottak a szívhez szóltak. Maga előtt látja az ünnep eseményeit is, ahogy körülölelte őket az egész gyülekezet, ők pedig megilletődve válaszoltak a vizsgakérdésekre, és közösen mondták el a hitvallást. Aztán fejüket megérintette egy kéz... Hangzott az ige...

Érkezett az áldás... Majd sor került az első úrvacsoravételre is. Itt azonban megszakad a „film”, és hosszú ideig nincs folytatás. Az ifiőrákra és templomba vezető lépések elmaradtak, akkoriban nagyobb erővel vonzották őt egyéb lehetőségek: a versenysport, az utazás, a szórakozás. Soha nem tagadta meg, hogy honnan indult, olykor vágyott is az „újratervezésre”, de valahogy mindig másképp alakultak a dolgok; néha úgy, hogy arra ma már szégyenkezve gondol. A lelke mélyén azonban még ezekben az időkben is kincsként őrizgette egykori élményeit.

Sok év múlva egy váratlan hívás és biztatás nyomán került kapcsolatba ismét a gyülekezettel. Először minden szokatlannak tűnt, és mégis ismerősnek. Úgy érezte magát, mint az az autós, aki forgalomterelés után végre megint célirányba fordul. Ha-zaérkezett. Egyre rendszeresebben és lelkesebben járt el a közösségbe, aminek köszönhetően rátaláltak a feladatok is. Hiszen most is egy különleges ünnepen vesz részt, és a lelkész éppen hozzá intézi szavait, őt szólítja meg: „Ezek után pedig arra kérem felügyelőnket, hogy az egyházköztség nevében köszöntse a konfirmandusokat!”

Smidéliusz András

* (Részlet a Szabó Lajos által szerkesztett A konfirmáció ajándéka - Lelki napló a gyermeki hitből a tudatos hitbe való átlépéshez című könyvből. Luther Kiadó 2023. • A részleteket a Szerkesztő válogatta.)

Luther a keresztségről

A római katolikus teológia összesen hét szentségről beszél, ezzel szemben Luther azt mondja, hogy Jézus Krisztus a Szentírásban csupán háromról rendelkezik, mégpedig a keresztségről, oltári szentségről és a bűnbánat szentségéről. A teljes lutheránus szentségtan majd a lutheránus ortodoxia idején alakul ki. Ekkor fogalmazódik meg teljesen a jól ismert három kritérium: Jézus Krisztus rendeli el, az üdvös-

ség ígérete társul hozzá és látható jele van. A bűnbánat szentsége ezután kezdett kiszorulni, márpedig Lutherék határozottan szentségnek nevezik! Melancthon egyértelműen fogalmaz az Apológiában: A szentségek isteni eredetű parancsok, amelyekhez a kegyelem ígérete kapcsolódik, s amelyekről a Szentírás egyértelműen beszámol. Ő arra is utal, hogy a római katolikus teológiában meghonosított hetes szám Szentviktori Hugóhoz és Petrus Lombardushoz köthető. Reformátoraink kiemelik, hogy a szentségek nem a szertartás miatt hatékonyak, hanem mert bizalommal és hittel belekapaszkodunk Isten ígéreteibe. Ez alapján vitatkozik Luther Aquinói Tamással a Schmalcaldeni cikkekben, amikor azt mondja, hogy Isten nem magába a vízbe helyezte a szellemi erőt a keresztségnél, hanem a vízzel együtt járó szent ige az, amely hatékonytá teszi a keresztség szentségét.

Reformátoraink eltökélten érveltek a gyermekkeresztség mellett. Erre azért volt szükség, mert a rajongók vezetője, Andreas Karlstadt, Thomas Münzer, a zwickau proféták és az anabaptisták elvetették azt. Lutherék úgy fogalmaznak, hogy kötelesek vagyunk megkeresztelni a gyermekeket, mert a Krisztusban megkapott váltság ígérete nekik is szól. Az ógyházban hosszú ideig leginkább felnőtteket kereszteltek, hiszen a keresztséghez aktívan kapcsolódik a hitvallás. A 4. századtól azonban elterjedt a gyermekkeresztség is. Ezt az a tény indokolta, hogy Krisztus Urunk szavainak megfelelően

a keresztség szükséges az üdvösséghez és el kellett kerülni, hogy a korán meghaló csecsemők elkárhozzanak. Ezután értékelődött fel a szülők, keresztszülők szerepe, akik a gyermek nevében hitvallást tesznek és megfogadják Isten előtt, hogy gondoskodnak a gyermek hívő keresztyénné növekedéséről. **Keresztelési könyvecske**

Luthernek komoly szívügye volt a keresztségről való helyes gondolkodás és megfelelő gyakorlat, ugyanis ez a mi egyetlen bejáratunk az isteni javakhoz a szentek közösségébe, s amellyel aktívan szembehelyezkedünk az ördöggel. 1523-ban jelentette meg először az ún. Keresztelési könyvecskét, amely 1529 óta a Kis Káté állandó függeléke. Nekünk lelkészeknek gondoskodnunk kell róla, hogy a szülők, keresztszülők megfelelő hittel és elhatározással lépjenek az Úr oltára elé a kisgyermekkel és tisztában legyenek fogadalmuk jelentőségével. Ez az igény indította Luthert a könyvecske megírására.

Az ő kora még távol volt a jelen szekuláris viszonyaitól, ám akkoriban más nehézségek jelentkeztek. A könyvecske első része egy teológiai magyarázat, a második pedig egy rövid keresztelési liturgia. Azt írja reformátorunk, hogy általános tapasztalata volt sokak értetlensége a keresztséggel kapcsolatban. Első orvoslaként elkezdett németül keresztelni, hogy a jelenlévők értsék a történéseket, s ezért fordította le németre az egyszerűsített keresztelési liturgiát. A középkorban és kora újkorban a keresztelést számos

külsőség kísérte, amelyek közül több máig fennmaradt. Ilyen például a gyermek szájának megérintése sóval, vagy fejének kenettel megjelölése. Ám a lényeg nem ezekben rejlik, hanem Isten ígéretében és ígéreteiben, valamint a jelenlévők hitében. A keresztségben a gyermek Isten gyermekévé és a Krisztusban megkapott bűnbocsánat, üdvösség és örök élet részese lesz. Ezzel pedig együtt jár tudatos szembehelyezkedése a sátánnal. Fontos tehát, hogy elszánt és komoly hittel Isten védelmét kérjük a megkeresztelendő gyermekre.

A sátánnal való szembehelyezkedés és exorcizmus (ördögűzés) elengedhetetlen eleme a keresztségnek, Luther is ezért foglalkozik vele bővebben. A hagyományos római keresztelő három exorcizmust tartalmazott, ebből reformátorunk az utolsót hagyta meg rövidítve: „*Kényszerítlek téged, tisztátalan lélek, az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevében: menj ki és távozzál Jézus Krisztus e szolgájától, N-től!*”

Ugyanezt látjuk a keresztszülőknek felteendő kérdéseknél is, ugyanis a gyermek nevében három kérdésre adott feleletükkel is ellene kell mondanunk az ördögnek, minden cselekedetének és birodalmának. Ennek tudatosítása elengedhetetlen és ezért is örömteli, hogy a Liturgikus könyv első kérdésként visszavetelte a liturgiába.

Gömbös Tamás

Felhasznált irodalom

- Luther Márton, Keresztelési könyvecske, In. Kis Káté - A Magyarországi Evangélikus Egyház hitvallási iratai 4., Luther Kiadó, Budapest, 2019.
- Luther Márton, Schmalcaldeni cikkek, In. A Magyarországi Evangélikus Egyház hitvallási iratai 4., Luther Kiadó, Budapest, 2019.
- Melancthon Fülöp, Apológia, Az Ágostai Hitvallás védőirata, A Magyarországi Evangélikus Egyház hitvallási iratai 3., Luther Kiadó, Budapest, 2017.
- <http://lexikon.katolikus.hu/S/szents%C3%A9gek.html> (Megtekintés: 2023. 05. 03.)

Konfirmációs emlékmorzsák

Gyermek- és ifjúkorom kissé fakuló emlékei között nemcsak a saját konfirmációm képeit tudom előhívni, hanem a nagyobb testvéreimét is. A lajoskomáromi evangélikus templommal nem a konfirmációs felkészülés időszakában ismerkedtem meg, hiszen kicsi gyermekkorunktól kezdve rendszeresen látogattuk testvéreimmel együtt. A szüleink voltak a gyülekezet kántorai, mi pedig rendszeresen részt vettünk velük együtt az istentiszteleteken.

Az állandó helyünk a karzaton volt, természetesen az orgonapad látómezőjében. Ebből a perspektívából néztem végig a „nagyok” konfirmációit is. Az emlékképeim azért is töredékesek, mert a mi helyünkről alig lehetett látni őket, a kinyúló karzat takarásában... Arra viszont jól emlékszem, hogy kisfiúként felülnézetből is felnéztem rájuk, mert szinte felnőttek tűntek nekem...

A saját konfirmációmra, ami 1976-ban volt, emlékezhetnék tisztán is, mert akkor nem takarta a látásomat a benyúló karzat, hiszen én is ott ültem lent, az oltár melletti konfirmandus padokban kilencedmagammal. Bár az anyagot édesanyám segítségével elég jól megtanultam, de szorongó kamaszként a nyilvános szereplés nagyon zavart.

A másnapi ünnepi istentisztelet és az első úrvacsoravételem viszont nagyon felemelő élmény volt. Tisztán emlékszem a bordó bársony térdeplőre, ahova korábban többször láttam a szüleimet, a testvéreimet és sok kedves ismerősömet letérdelni. Tudtam, hogy egy fontos kapu nyílt ki számomra is, de hogy a teljes mélységét kamaszként értettem-e, azt nem tudom.

Lelkészként 22 évvel a saját konfirmációm után, 1988-ban konfirmáltam először fiatalokat Tordason, majd 25 éven keresztül még évről évre sok-sok fiatalat. A konfirmációs felkészítés a lelkészek számára egy nagyon komoly kihívás! Hitünk alapvető igazságainak átadása óriási felelősség, mert

az érintettek későbbi életét és hitbeli gyakorlatát is komolyan meghatározhatja. Azon túl, hogy nem egyszerű kamaszok számára érthetővé tenni a nehéz teológiai fogalmakat, a kihívás már ott kezdődik, hogy egyáltalán rávegyük őket arra, hogy eljőjenek az órákra, hogy meg tudjuk értetni, hogy ez miként érinti őket, és hogy az anyagot is megtanulják...

Menet közben tanultam meg magam is. Rájöttem, hogy mennyire fontos a tárgyi kapcsolópontok szerepe. Hogy amikor pl. a keresztségről tanulunk, akkor közelről megnézhessek a keresztelőkutát, kezükbe vehessék a keresztelési kancsót, megnézhessek az anyakönyvi bejegyzést, ami dokumentálta az ő keresztelésük eseményét.

Segédlelkésként nagyon tetszett nekem egykori felügyelő lelkészem, Labossa Lajos tatabányai esperes-püspökhelyettes konfirmációs oktatási praktikája. A konfirmációs felkészítés elején elmondta a szülőknek (akiket évtizedekkel korábban szintén ő tanított már a konfirmációs anyagra), hogy amikor a gyerekük a vizsgán megakad, akkor a szülőket fogja felszólítani, hogy segítsenek a gyereküknek. Ezzel be is vonta a szülőket a felkészítésbe, mert ha minden kamaszt nem is hoz lázba, hogy a vizsgán helyesen feleljen, szülőként roppant kellemetlen lenne, ha a nyilvánosság előtt nem tudnának felelni valamelyik kérdésre...

Ezt a módszert ugyan én nem alkalmaztam, de amikor a saját gyerekeim is ott voltak a konfirmandus csapatban, jobban izgultam értük, mint ők!

Szolgálatunk csúcspillanatai, hogy fontos alkalmakon akár kettős szerepben is jelen lehetünk, lelkészként és szülőként vagy nagyszülőként is.

Emlékszem, hogy amikor a gyermekeimet, vagy az unokáimat kereszteltem, nagyon mélyen megérintett, hogy a számomra különösen kedves családtagjaimat az Isten áldó karjaiba helyezhettem. A konfirmációs felkészítéskor nem csak azt élhettem át, hogy az üdvösségtörténet igazságaira taníthattam őket, de a csoporton belül a gyermekeim a segítők is voltak. Persze, hogy beleremegett a kezem, amikor kézrátétellel megáldhattam őket, és elérékenyültem, amikor Krisztus testét és vérét, az örök élet eledelét és italát nyújthattam nekik...

A konfirmáció tétje nem az, hogy tökéletesen válaszoljunk a kérdésekre, hanem az, hogy felfedezzük a csodát, hogy az Isten Krisztusban valóban elérhetővé tette számunkra az örökkévalóságot.

Szemerei János
Felelős: Adámi Mária
 maria.adami@lutheran.hu

Áldás az életútra

konfirmációról egy felnőttkonfirmáció okán

A konfirmáció a protestáns felekezetek meghatározó gyülekezeti eseménye, amikor idősebb gyermekek vagy felnőttek a gyülekezet előtt tanúbizonyságot tesznek keresztyén hitükről és szerzett ismereteikről. Számos személyes beszélgetés és video-telefonálás után július 17-én elértünk ahhoz a vasárnaphoz, amikor is ünnepi istentisztelet keretében dr. Reinhardt Zsófia és Luleczky Judit evangélikus testvéreink konfirmációi fogadalmat tettek.

A szó „konfirmáció” a latin confirmatióból ered, amely megerősítést jelent. Az ekkor elmondott fogadalom által a konfirmáltak hivatalosan is az egyház tagjaivá válnak, és részt vehetnek az úrvacsorai közösségekben. A konfirmációi ünnepi istentiszteletet rendszerint pünkösd vasárnap vagy egy héttel előtte tartják, azonban időpontja tájegységként, helyi szokásoktól függően változik. A konfirmáción a konfirmandusok tehát ünnepélyes áldással egybekötött istentisztelet keretében megvallják keresztyén hitüket. A konfirmációt nem sokkal a reformáció után vezették be a protestáns felekezetekben, egyfajta „helyettesítőként”, amit a katolikus egyházban a bérmálás szentsége képvisel ma is. Régi szép hagyomány, hogy 12-14 éves korban konfirmáljuk gyermekeinket, akik ezzel minden jogot (legalábbis elméletben, valójában 18 éves korukig csak „várományosok”) megkapnak az evangélikus (vagy éppen református) egy-

ház tagjaiként. A konfirmációi fogadalommal/eskütétellel tulajdonképpen megerősítik tagságukat abban a keresztyén közösségben, amelyhez már a keresztség révén – általában csecsemő- vagy kisgyermekkoruk óta – is tartoznak. Mivel a fiatalok 12-14 évesen már képesek a szimbólumokban való gondolkodásra, bizonyos mértékű elvonatkoztatásra, ezért a legnagyobb kérdés a konfirmációval kapcsolatban, hogy 12-14 évesen mennyire érzik az egyházi elkötelezettség mélységét.

A rég letűnt „négy- és hatelemis” világban a 12-14 éves kor az iskola világából a munka világába való átlépést is jelentette, s a konfirmáció segítette ezt a felnőtté válást. A mai fiatalok azonban sokszor még 20-25 évesen is tanulnak...

Fontos kiemelni, hogy régen, a paraszti világban, a ház körüli munkában a gyermek folyamatosan tanulta a felelősséget, s természetes volt számára, hogy az évek múltával egyre nagyobb felelősséget kapott.

Sajnos manapság egyre kevesebb felelősségre tanítjuk a gyerekeinket, ebben nincs sok különbség lányok és fiúk között. A testi felelősségre mi, szülők általában odafigyelünk, és többé-kevésbé megtanítjuk, hogyan vigyázzanak gyermekeink magukra, de az önállóság és a lelki kérdések esetében már sokkal kevesebb konkrét útmutatást adunk nekik.

Irreális elvárás lenne a hitbeli elköteleződés?...

Nagyszüleim mosolya*

Nyűg volt. Tizenkét éves énem minden sértettségére és dacára emlékszem, amikor elmondtam a szüleimnek, hogy „én ezt az egész hülyeséget nem akarom”, ők pedig hisztimet tökéletes nyugalommal, határozottan lezárták. Ezután minimum húsz percet töltöttem a szobámban drámai és hangos sírással, majd levonultam az emeletről, és közöltem, hogy „rendben van, megcsinálom, de utána hagyjatok békén ezzel az egész istenes dologgal”. Rábólintottak, én pedig boldog voltam, hogy mégiscsak úgy lesz, ahogyan én akarom. Gondoltam én. A szobámba menet még láttam, ahogyan nagyszüleim egymásra mosolyognak, amit nem érttem. Miért örülnek annak, ha én szenvedek? Az osztályomból rajtam kívül mindenki katolikus, együtt járnak hittanra. Én bezzeg egyedül mehetek a város másik végébe, és hiába ismerem a többi konfirmandust, hetente egyszer látom őket. Kilógok a sorból itt is, ott is. Ők meg mosolyognak.

Az első órára világfájdalommal a vállamon indultam, és mire észbe kaptam, vártam a szombatokat, mert jó volt ott lenni a parókia alagsorában és hallgatni Dani bácsit, a lelkészünket. Heten voltunk, és a tanulás mellett a rengeteg nevetésre emlékszem, és a közös ebédekre, meg hogy mennyire izgultunk az istentisztelet előtt. A nyűg örömmé és büszkeséggé vált azon a húsvéthétfőn. Különlegesnek és szeretetnek éreztem magam a teli templomban a fehér ruhámban, és büszke voltam a tudásomra, arra, hogy áldást kaptam, és hogy életemben először úrvacsorát vehettem.

Sok minden történt az életemben azóta, nagyszüleim nincsenek már köztünk, de akkori mosolyukat régen megértettem. Olyan ajándékot akartam visszautasítani, amelyet ki sem bontottam. Hálás vagyok, hogy családom kibontatta velem, így nap mint nap rácsodálkozhatok, és örülhetek neki még huszonkilenc év után is, már hitoktatóként egy parókián. **Kendeh-Kirchknopf Anita**

**(Részlet a Szabó Lajos által szerkesztett A konfirmáció ajándéka - Lelki napló a gyermeki hitből a tudatos hitbe való átlépéshez című könyvből. Luther Kiadó 2023. • A részleteket a Szerkesztő válogatta.)*

A 13-14 éves konfirmáló fiataloktól elvárni azt, hogy elkötelezett egyháztagok legyenek – nos, ez naivitásnak, illúzióknak, párhuzamos világban élésnek tűnhet. Ezt a korainak is mondható általános gyakorlatot az is táplálja, hogy érthető módon a gyülekezet nem akarja elveszíteni az „utánpótlást”, de a valóságban mégis megtörténik az, amitől minden lelkész és egyházunkban felelősséget hordozó személy elszomorodik, hogy a tinédzsereink „kikonfirmálnak”.

Mi ennek az oka?

A fiatalok – persze vannak itt-ott üdítő kivételek – manapság inkább kötelezettségnek érzik a konfirmációt, egy plusz nehézségnek, tananyagának, amit meg kell tanulni, amiből „vizsgázni” is kell.

A konfirmáció jó alap, de meg kell találnunk azokat a kapcsoló- és kapocs-pontokat, amiken keresztül – általában később(!) – érthetővé válik számukra a személyes hit fontossága, és a szívükben/lelkükben „forgó” dolgok értékét felismerik. (A szinte még gyermek Mária – feltételezem – nem értette Gábriel „arkangyal-hozta” mennyei üzenetét,

de „szívébe zárta, s ott forgatta azokat” – gyánítom, élete végéig.)

El kellene végre ‘engedni’ azt, hogy majd a konfirmációtól lesznek gyermekeink elkötelezett evangélikus egyháztagok. Míg az egyre gyakoribb felnőtt-konfirmációnál ez szinte egyenes következmény, a 12-13 éves gyermek esetében, aki csak most kezdi értelmezni az egyházi szimbolikát, ezt a belső nyelvezetet (remélhetőleg nem kirchenlateint!), a személyes felelősség szerepét a közösségi életben, és valójában csak most próbálgatja, izlelgeti az elvonatkoztatás intellektuális, hitbeli izgalma – ez általánosságban nem elvárható!

A konfirmáció időszaka, s maga a konfirmáció kiváló alap, de nem az egyetlen lehetőség az egyházi kötődés ‘érlelésére’.

Az elköteleződés hiányának gyakori okai

Régen a konfirmációt a családokban – sok helyen még ma is; sőt, jómagam is részese lehettem ilyenek – „kiadós” családi ünnepként, egy új

életszakasz kezdeteként ünneplik. Vannak/voltak(?) olyan gyülekezetek, olyan családok, ahol szokás volt, sőt, egyfajta elvárás is lett, hogy a konfirmációt a szülők, keresztszülők, rokonok „megpecsételjék” valami értékes ajándékkal, aminek – vélhetően – a megkonfirmált gyermek is örült...

A „kikonfirmálkodó” gyermekek közül sokan úgy élik meg, hogy a konfirmáció (ez gyakran az általános iskola vége) egy korszakzárás, ami az általános iskolai évek lezárását jelenti, s ennek egyfajta templomi vetülete a konfirmáció, amely nem egy folyamat kezdetét, hanem végét jelenti számukra. Jóllehet a konfirmáció eredetileg ennek éppen ellenkezője, hiszen a fogadalmat tett fiatal egy nagyobb közösség, a keresztyén gyülekezet és egyház szerves részévé, „hivatalos tagjává” válik, aki jelen van/lesz(?) a közösség életében.

A több évszázados hagyomány, amely szerint a gyermek ‘lekonfirmál’, korunkban sajnos eltűnőfélben van, a felnövekvő generációk számára már nem természetes, *folytatás a 10. oldalon*

Köszönjük Testvéreinknek, hogy eddig is adományaikkal támogatták a Dunántúli Harangszót!

Kérjük megrendelőinket és Előfizetőinket, hogy továbbra is adományaik befizetésével támogassák újságunk megjelenését, melyet az alábbi számlára lehet befizetni:

Számlakezelő: **Zalaistvándi Evangélikus Egyházközség**
Számlaszám: UniCredit Bank **10918001-00000028-48030025**
Külföldről: **IBAN: HU20 1091 8001 0000 0028 4803 0025**

Kérésre csekket küldünk!

A közlemény rovatba kérjük beírni a megrendelő neve és címe mellé: **Adomány DH**

(Egy újság egy évre szóló önköltségi ára 2.000 Ft/példány)

Áldás az életútra

konfirmációról egy felnőttkonfirmáció okán

folytatás a 9 oldalról

hogyan gyermekük konfirmáljon, akkor sem, ha ezt a szülők annak idején, a keresztelekor megfogadták.

Ki a felelősség?

Ahol a szülők úgy döntenek, illetve hagyják, hogy gyermekeik később maguk döntsék a kereszteni hitről, ott nem csak az ünnepélyesség, s ezzel együtt a konfirmáció fontossága kopik meg, de többnyire az egyházhöz tartozni akarás igénye is.

A nehezítő körülmények azonban nem csak a családi háttérben fedezhetők fel. Sok gyülekezetben nem működik ifjúsági közösség. Ennek elsősorban demográfiai okai (kevesebb az azonos korú evangélikus gyermek) lehetnek, és persze ne feledjük a diaszpóra-helyzetünket: nagy(obb) távolságok és kis(ebb) gyülekezetek, s így kisebb a „merítés” lehetősége is, de természetesen szerepet játszik ebben a lelkes személyes „motivációjának hiánya” is. Nagy áldás, ha van a gyülekezetben „kis-ifi” amely korosztályban a legközelebb áll a konfirmáltakhoz, és ezzel kaput nyithat a nagyobb, korban idősebb gyülekezethez, de persze van, ahol a már rég fiatal felnőttek még inkább „ifibe” járnak... (nosztalgia?)

Tény, hogy a 12-14 évesek zárkóztaknak, olykor gyerekeseknek tűnhetnek, de nagyon hálásak a figyelemért, az elfogadásért és azért, ha nem ‘lekezelően’ kommunikálnak velük – ami a tinédzseres érzékenységüket karcolja, s nem mentség erre a túlterhelt felnőttek türelmetlensége sem. Ezért a konfirmálni készülő családja komoly missziós terület!

„Kikonfirmálás” helyett: integráció!

Az eredményes integráció során a konfirmandusok nemcsak megismerik a hitbéli tanokat, de látják a körülöttük lévő ‘idősebb’ fiataloknál, hogyan élnek meg és gyakorolják keresztyén hitüket a gyülekezeti közösségekben és a „világban”. Mind egyénileg, mind közösségekben fontos, hogy a fiatalok konfirmáció előtt és után, az ifiben és később már idősebb gyülekezeti tagként szolgálatot vállaljanak a gyülekezetben, ez a szolgálat lehet egyszeri alkalom, de alapvetően rendszeresnek, állandónak kell lennie.

A tizenévesek így felelősséget kapnak, amely megtiszteli őket, és már nem egyénként, hanem a közösség egy tagjaként kapcsolódhatnak a gyülekezethez. Számukra így a konfirmáció már nem végállomás, hanem megálló, egy folyamat része, amelyben valódi, szerves részeivé, tagjaivá válnak a keresztyén egyháznak.

Mi változik a megerősítéssel?

A konfirmációval a fiatalok és felnőttek teljes tagsági jogot kapnak az egyházon belüli tisztségek viselésére. A megválaszthatóság és a választójog alapja az elégséges életkor és az egyháztagság, amelyhez a konfirmáció vagy az evangélikus-lutheránus felekezethez való tartozást jelentő felnőtt-keresztség a feltétel. (A felnőtt-keresztelezés, egyben tudatos felvállalása a keresztyénségnek és így – egyházjogiilag – a konfirmációnak felel meg.)

Sokáig a konfirmáció fontos szempontja az úrvacsorához járulás feltétele volt. Luther Márton kiemelte, hogy az úrvacsorában való részvételhez nagyon fontos annak megértése és így a tudatos részvétel. A konfirmációs előkészítés (komoly záróvizsgálattal!) ezt a központi teológiai tartalmat igyekszik kimunkálni.

„Nemzedékek együtt tanulhatnak”...

A konfirmáció időszakában lehetőség nyílik arra, hogy az anyák és apák újra felfedezzék maguknak a vallási témákat, s konfirmáló gyermekükkel – a részvétel kívánt mértékétől, élethelyzetétől függően – szelektív vagy akár hosszú távú kapcsolatot is létesítsenek az egyházzal. A konfirmáció ezen „járulékos hatásait” érdemes tehát kihasználni és ezáltal felfedezni a gyülekezethez tartozás, a testvéri közösség áldásait!

Konfirmálandó testvéreimnek a következő kérdéseket tettem fel: 1) Mi indítja az embert arra, hogy „felnőtt fejtel” konfirmáció fogadalmat tegyen? 2) Mi változott (esetleg mi nem?) és mi az a specifikus, amiben megerősítést kaptál? 3) Mit emelnél ki a felkészülés időszakából, ill. milyennek tartottad azt?

Dr. Reinhardt Zsófia, jogász

Gyerekkoromban nem kaptam igazán vallásos nevelést, ugyan megkereszteltek, de a szocializmus idején egy pedagógus gyerekének legfeljebb titokban lehetett hittanra járnia. Fiatal felnőttként kezdtem templomba járni, amikor az élet végső kérdéseire kerestem a válaszokat. A hitem és az egyházhöz való kötődésem egyre erősebb lett, mígnem úgy éreztem, hogy felnőttként is szeretném megerősíteni az evangélikus egyházhöz való tartozásomat, és a közösség teljes jogú tagjává szeretnék válni. Maga a konfirmáció számomra igazi spirituális élmény volt, éreztem, hogy Isten áldása van ezen az eseményen. Az első úrvacsora során sokkal erősebben éreztem a közösséghez való tartozásomat,

mint azelőtt, és ennek az élménynek az ereje azóta is velem van. A hitem is tovább erősödött ezáltal, nehéz helyzetekben is könnyebben rábízom magam a gondviselő Istenre, és könnyebb kimondanom, hogy „Legyen meg a Te akaratod!”.

A felkészülés időben elég hosszúra nyúlt, mivel családi okok és a Covid egyaránt közbeszóltak, és félbeszakították a folyamatot. Mindig nagyon vártam a személyes találkozók alkalmait, amelyek során volt alkalmam a gyerekkorban kihagyott hittanórák pótlására, azaz a Bibliával való részletesebb ismerkedésre, de személyes hitbéli kérdések megvitatására is. A beszélgetések mindig nagyon oldott légkörben zajlottak, és nagyon örültem, hogy a szerteágazó ismeretbővítés mellett a saját, akár formabontó kérdéseimre is jutott idő és figyelem.

Luleczky Judit, építészmérnök

Egy régóta tartó adósságnak tartottam saját magam felé, és örülök, hogy végre konfirmáltam. Szerettem volna a keresztségemet és a felekezeti életemet felnőttként is megélni, hiszen kortól függetlenül olyanfajta kihívásokkal találkozok az ember, amikkel a hit lencséjén át nézve könnyebb szembenézni.

A kihívások nem változtak, a hozzájuk való viszonyom viszont igen. Jobb szívvel veszem az akadályokat, hiszen tudom, a végén minden rendben lesz. Nagyon jó érzés volt megtapasztalni, hogy milyen befogadó a közösség és mennyi kedvességgel fordulnak mindenki felé.

Nagyon megnyugtatónak éreztem, hogy a felkészülés során nem voltak tabuk, minden kérdést nyíltan, őszintén meg tudunk beszélni. Nagyon élveztem a színes előadásban megtapasztalt példázatokat, valamint az ezek kapcsán előkerülő személyes élmények és érzelmek megvitatását.

frankom

Mit jelentett nekem a konfirmáció

Aznap nagyon szép idő volt. A kis méregesi templomban történt. Két régi gyerekkori barátnőmmel izgultunk a templom bejárata előtt, mindannyian szép ruhában. Ismerősök, rokonok, olyan volt, mintha egy család lennénk. Meghitt.

„Igen, most már valóban ide fogok tartozni, ebbe a gyülekezetbe. Részt vehetek az úrvacsorán.”

Az idevezető út - miközben készültünk Ervin bácsival, tanultuk a konfirmációs kátét, akkor értettem meg egy csomó mindent abból, amit egész kicsi korom óta istentiszteleten, hittanon hallottam és láttam - az volt a lényeg.

Ott akartam lenni, lehet, egy kicsit anyukám miatt is. Kíváncsian és várakozón álltam a templom előtt. Azt mondták, a konfirmáció a hitem megerősítése. Így volt ez azon a napon, és azóta vasárnaponként, mikor korán, fáradtan elmegyek az istentiszteletekre.

Hunyadi Orsolya • Mérges

Számomra a konfirmáció az evangélikusságom és a hitem megerősítése, ami egyben egy vizsga is. Várom a konfirmációt, remélem, ügyesen és bátran válaszolok majd a Tisztelendő Úr kérdéseire. Többen fejezik ki úgy magukat, hogy „lekonfirmálnak”, ezzel mintha letudnának, lezárnának valamit. Én úgy gondolom, hogy a konfirmációval inkább közelebb kerülök Istenhez, az evangélikusok közösségéhez, és úgy érzem, hogy nem lezárul valami, hanem folytatódik talán kicsit komolyabban és erősebben. Örülök annak is, hogy a konfirmációval egy kicsit felnőttebbé válok.

Maller Mira • Enese

Én tavaly májusban konfirmálandó voltam. A felkészülés alatt megismertük az evangélikus egyház alapvető tanításait és erről a templomban kellett tanúbizonyosságot tennünk. Izgultam, viszont nagyon vártam már. Nekem a konfirmáció megerősítést jelent. Megerősíti, hogy a gyülekezet közösségéhez tartozom.

Ez azért fontos nekem, mert a családom több generáció óta a helyi gyülekezet tagja. Számomra a konfirmáció elköteleződést jelent, hogy tudatosan az evangélikus egyházhöz szeretnék tartozni és a keresztyén hitet követni. Konfirmációi ígém ez volt: „Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.” (Jel 2,10)

Mesterházy Botond • Enese

Születésem után szüleim úgy döntöttek, hogy megkeresztelnek. Mivel édesanyám evangélikus, én is az evangélikus hitben nyertem keresztséget. Egészen 11 éves koromig nem is tudtam, hogy igazán mit jelent keresztyénnek lenni. Az iskolában jártam hittanra, de az osztályteremben hallottak csak lexikális tudást jelentenek. Amikor elkezdtünk templomba járni, akkor értettem meg, mi az a hit. Hinni valamiben, ami nem látható, nem kézzel fogható, csak a lelkünkben érezzük. Egy gyülekezethez tartozás kizárja, hogy egyedül legyek a világban, segítség nélkül. Jézus tanításai utat mutatnak mindenkinek, hogy jobb ember legyen. Lehet, hogy a jószág ma már nem trendi, de szerintem csak a jó ember Ember.

Azért akartam konfirmálni, hogy elinduljak azon az ösvényen, amit gyermekeimnek is szeretnék majd megismertetni. Remélem, a jóakarást sikerül majd átadnom nekik.

Dobos Kornél • Mosonszentmiklós

MIÉRT SZERETNÉL KONFIRMÁLKODNI?

Egy leány, aki beleszületett egy tradicionális evangélikus családba: Kicsi korom óta családommal járok istentiszteletre. Egyházi iskolába irattak szüleim, amikor hatéves lettem. Ezután jön életembe a konfirmálokodás. Azért szeretnék, mert jó a társaság, többet tanulhatok meg Istenről, kedves, jó fej a hittantanár és persze a lelkészünk is. Testvéreim konfirmálokodását is végigkövettem, jártam velük rendszeresen templomba. Rengeteg embert ismerhetek meg ezáltal (gyülekezeti életben való részvétel – szerk.). Keresztzüleim is nagyon aktív tagjai az egyháznak. Szerettem felkészülni a hittanversenyekre az iskolában társaimmal, akikkel nagyon jól szoktuk érezni magunkat. A konfis nap (a Kőszegi Evangélikus Mezőgazdasági Technikumban tartott egyházmegyei konfirmandus találkozó, mely november hónapban szokott lenni – a szerk.) is nagyon tetszett, így nagyobb kedvet kaptam. Felnőtt koromban keresztzülelő is szeretnék lenni, ezzel példát mutatni a keresztgyermekemnek. Gyermekeim is a vallásos út felé szeretném terelni, hiszen mindig tudhatják, ha én nem is vagyok ott testileg, fentről figyelni és támogatja őket „Valaki”. Az ünnepeink is Jézus életéhez kötődnek, melyek megünneplésekor összegyűlik a család, mely mindig nagy örömmel tölt el.

Egy leány, aki mind ez ideig semmiféle nyitottságot a hit, a vallás felé nem mutatott: Én azért is konfirmálokodom, hogy a jövőben lehessen keresztanya. Meg azért is, mert így előtte meg leszek keresztelve, aminek örülök. Igazából ez az én döntésem lett, hogy konfirmálokodom, és tudom, hogy nem fogom megbánni. Nekem a konfirmáció tényleg a hit megerősítését jelenti.

Fiatalokat kérdeztünk konfirmáció előtt ...

Miért akarsz konfirmálokodni?

- Miután megismertem az egyház alapvető tanítását, a konfirmáció ünnepélyes alkalmával tudatosan vállalom az evangélikus egyházhoz tartozásomat.
- Gyerekként még nem tudtam megvallani a hitemet, de most szeretném.
- Mert ez egy fontos családi esemény.
- Szeretnék közelebb kerülni Istenhez.
- Megerősítek Jézussal való kapcsolatomat.
- Mert szüleim azt mondták.
- Amikor megkereszteltek, akkor még nem tudtam eldönteni, hogy szeretnék-e Istenhez tartozni, de a konfirmáció alkalmával ezt én magam meg tudom erősíteni.
- Mert a testvérem is konfirmálokodott, én is akarok

Mit jelent számodra a konfirmáció?

- Megerősíthetem Krisztushoz és az evangélikus egyházhoz való tartozásomat a konfirmációi vallástétellel.
- Az egyház szemében felnőtté válok, Istenbe vetett hitemet meg tudom vallani, és Istenhez közelebb kerülni.
- Kötelező délutáni elfoglaltságot.
- Az egyház szemében felnőtté válok.
- Jó társaságot.
- A hitem megújulását, lélekben való megerősödést.
- Ki vagyok játékos (egy ifis játék).
- Istenbe vetett hitem megerősítését jelenti.
- Templomba járást.
- Fontos mérföldkő a családban és a gyülekezetben.

Miért várod a konfirmációt?

- Várom az ünnepi eseményt, amelyre együtt készülünk, hogy a gyülekezet előtt nyilvánosan is megvalljam hitem.
- Nem várom, mert vizsga lesz.
- Mert így közelebb kerülök Istenhez.
- Mert úrvacsorázhatok.
- Mert konfi vizsga után elmegyünk Budapestre Gáborbával.
- Közelebb kerülök Istenhez.
- Mert kapok ajándékot.
- Mert vehetek úrvacsorát a gyülekezettel.
- Mert összejön a család .
- Azért várom, hogy az egyház felnőtt tagjai közé tartozhassak. És részesülhessek az úrvacsora szentségének vételében.

Mivel leszel több a konfirmációddal?

- Ünnepélyes keretek között a gyülekezet nagykorú tagjává fogadnak, így ezután részesülhetek az úrvacsora szentségében.
- Egyedül úrvacsorázhatok.
- Többet tudok majd Istentől, Jézusról és az egyházzal.
- Többet tudok Istenről, a Bibliáról és az egyházzal.
- Nem tudom.
- Kapok egy Bibliát.
- Részesem leszek egy közösségnek és az egyháznak.
- Azzal leszek több, hogy megerősítéssel tehetek hitemről és vallásomról a gyülekezet tagjai előtt.
- Felnőtt tagja leszek a gyülekezetnek
- Igazi evangélikus leszek :)

Mi változott a konfirmációddal? ... és konfirmáció után

- Megkönnyebbültem. Érezhető volt az első úrvacsora jó hatása. Örülök annak, hogy a gyülekezet felnőtt tagja lehetek. Levente
- Maga a konfirmáció mint szertartás semmit nem változtatott az életemben, viszont az arra való több hónapos felkészülés annál inkább. Ezek a felkészítő órák indították el a teológia és filozófia iránti igen nagy érdeklődésemet. Legjobbam egyébként az változott meg azóta, hogy minden héten van bibliaóra, amin választ kapok a legnehezebb kérdéseimre is. Balázs
- Számomra a konfirmációi ünnepség is maradandó élmény volt, és mivel apukám katolikus volt, sokszor jártam misére, így részben katolikusnak is éreztem magam, de az ünnepség után már „teljes jogú” evangélikusnak éreztem magam, és már más érzés lett istentiszteleten és misén részt venni. Ezenfelül még nagyon jó érzés a szüleimmel úrvacsorát venni, és szerintem megerősödött bennem a hit is. Imre Hunor
- Elindított egy úton, de megrendítő „élményt” nem adott. Kíváncsiságot váltott ki belőlem mélyebb, elvontabb kérdésekben. Sokszor nem tudtam kérdésekkel mit kezdeni, de itt válaszokat kaptam. És ha nem jövök el, biztosan eltávolodtam volna Istentől, de így közelebb kerültem. Nem kicsit, hanem nagyon. András

Soproni konfirmandusok gondolatai a konfirmandusévről, a hetenkénti órákról és a révfülöpi hétvégéről

- Sokat vártam ezt az évet. Eleinte kicsit féltem, hogy mi fog történni.
- Nekem a legjobb élményem a konfihétvége volt. Nagyon izgalmas volt, és megismerkedtem egy pár emberrel is. Nem annyira vártam, de miután hazaértem, csak arról tudtam mesélni, hogy milyen jó volt.
- Nekem nagyon tetszik a közösség. Szerintem nagyon jó hely ismerkedni. A tábor az nagyon jó volt, kikapcsolódni és barátokra lelteni.
- Én sok baráttal és élménnyel gazdagodtam.
- Szeretem a konfiórán a játékos.
- A konfirmáció és az órák közelebb hoznak Istenhez és jobban megismerhetjük. Sok új dolgot tudhatunk meg, az életünkben is fontos.
- Én pozitívan csalódtam. Nem szerettem volna jönni, viszont nagyon örülök, hogy eljöttem végül. Révfülöpöt vártam és nagyon jó volt. Ezt vártam a legjobban, és még felül is múlta az elvárásaimat.
- Nagyon jó volt ez az év.
- Én azt hittem, hogy sokkal többet tanulunk. Nem szeretném, hogy vége legyen. Nagyon összetartó szerintem a csapat.
- Egészen érdekes dolgokról tanultunk.
- Őszintén én nagyon unalmasra és rosszra számítottam. De ahhoz képest eszméletlen jó volt, és szerintem lesz is. Nagyon sok embert ismertem meg, és szerintem maradandó barátságokat kötöttem.
- Jók voltak az órák. Nem akartam jönni, de végül itt kötöttem ki, de nem bántam meg.

Rábaszentandrás, Szilsárkányi, valamint a Nemeskér-Szakonyi konfirmandusok gondolatai a konfirmációról és a közös konfirmandus hétvégéről

- Nagyon jól éreztem magam a hétvégén, annyira, hogy haza sem akartam menni...
- Örültem, hogy megismerkedhettem másokkal is, és hogy új barátokra találtam.
- Azt várom a konfirmációtól, hogy a gyülekezet felnőtt tagja lehessen.
- A konfirmációs órák alatt egy jó kis közösség alakult ki.
- Az órák alatt arra készülünk, hogy magam megvallom hitemet, amit szüleim keresztelésemkor megtettek, és kitarító hűséggel ragaszkodom az Evangélikus Egyházhoz.

Öreg konfirmandus imádsága*

Uram, szégyellem, hogy semmi igazi emlékem nincsen a konfirmációmról. Csak az emléklapom maradt meg, az is meggyűrődve a sok költözés viszontagságaitól. De az csak egy mutató papírlap, még ha rajta van is konfirmáló lelkészem aláírása és gyerekkori gyülekezetem pecsétje. Nem tudom idézni konfirmációs ígémet, hiszen ilyen nem is volt. A mi vidékünkön ezt a mondókát osztogatták, aprózták a konfirmandusok fölött: „Akit az Úr megáld, meg lesz az áldva...” Otthonról meg azzal eresztettek el, hogy nehegy belesüljek a betanult feleletbe a vizsgán, mint ahogy karácsonykor a templomban belesültem a versklapancia utolsó sorába. Arra emlékszem, hogy zavaromban még a sapkát is magammal vittem az oltárhoz. Még csak tizenegy éves voltam. Lelkesi tanács és szülői egyetértés siettetett, hogy még otthon, a középiskola megkezdése előtt „túl legyünk” a konfirmációmon. Semmi igazi emlékem nincsen. De te, Uram, nem feledkeztél meg rólam. Nem hagyta magamra zavaromban és ürességemben. Újra meg újra konfirmáltál. Gimnáziumi hitoktatóm gondozásában, gyenesi konferenciákon, első személyes gyónásban, két teológuskori spirituálisom pásztorálásában, ordinációm Confirmációjában. Köszönöm, hogy a „semmi emlék” sötétje nem takarhatja el a sokszori, folyamatos konfirmáció ajándékát. Köszönöm, hogy tested és véred szentségével erősítesz, amikor már térdelni és felállni is nehéz. Irgalmas emlékezésed konfirmáljon abban az órában is, amikor a legerőtlenebb leszek. Köszönöm, Uram! Ámen.

Fehér Károly

* (Részlet a Szabó Lajos által szerkesztett A konfirmáció ajándéka - Lelki napló a gyermeki hitből a tudatos hitbe való átlépéshez című könyvből. Luther Kiadó 2023. • A részleteket a Szerkesztő válogatta.)

Hit + vallás

Hogy is tudnánk ezt a szót definiálni? A legegyszerűbben talán így: az a pillanat, amikor elmondod, megmutatod a rendelkezésedre álló eszközökkel, hogy te miben is hiszel, mit tartasz szentnek és mindennél értékesebbnek. Azért fogalmazok ilyen óvatosan, mert nem csak a keresztyén embereknek van hitvallása. Erről tanúskodik Zorán jól ismert dala, az „Apám hitte...” című („...én is hiszek egy-két szép dologban”). És persze el kell fogadnunk, hogy valaki nem a Szentháromság egy igaz Istenben hisz, hanem a gyűrű aranyában, a fegyver halálában vagy a dalban – mert tolerancia és politikai korrektség mentén éljük már az életünket.

Az más kérdés, hogy mit teszek akkor, amikor megértettem a hitét, és elfogadásomról biztosítottam a másik embert. Némán odébb állok, mert nem akarok erőszakos hittérítőként Istenről és a Jézusban elnyert üdvösségről beszélni neki – hiszen Jézus is azt mondta: menjetek el, és hagyjatok meg minden népet a különböző hitvilágában, és nem kell megkeresztelni őket, hiszen úgymindenki üdvözl, bármiben is hisz. Nem egészen, vagy inkább nagyon nem ezt mondta.

Tanítvánnyá tenni csak úgy lehet, ha elmondjuk nekik, ha bizonyosságot teszünk, ha nem hallgatjuk el előlük, milyen csodálatosan cselekedett az Úr. Nem erőszakkal, de mégis felkínáljuk a nem hívőknek az Istennel megbékélt élet lehetőségét. Ez lenne a keresztyén hitvallás lényege, ami nem csak egy templomi istentiszteleten vagy más egyházi alkalomkor felmondott, betanult szöveg. Meggyőződésem szerint az igazi hitvallást a hívő élet csendes bizonyágtételével adhatjuk át a környezetünknek. Amikor hiteles tudok lenni a keresztyénségemben, bekapcsolodom egy hitvallás láncolatba, ami - mint egy hatalmas fényfűzér - egészen Jézus Krisztusig vezet vissza. Az apostolok és első keresztyén mártírok elkezdtek a hitvallást. A legtöbb életükkel fizettek érte. Nem engedhetjük, hogy ez a lánc éppen nálunk szakadjon meg. Nem maradhatunk csöndben. Valljuk meg, mutassuk meg nekik Jézust.

Sághy Balázs

BOLDOG HITVALLÁS

János evangéliumának 6. fejezetében olvasunk arról, hogy Jézus jóllakat ötezer embert öt árpakenyérrel és két hallal, majd amikor ezért a csodáért királlyá akarják tenni, önmagát nevezi az élet kenyérének. Ekkor sokan elhagyják őt, majd Jézus a legbelső körhöz tartozó tizenkettőnek is felteszi a kérdést: Ti is el akartok menni? Ti is azzal a csalódtott tömeggel tartotok, akik csak kenyeret és cirkuszt várnak tőlem? Ti sem vágytok többre? Ti sem hiszitek, hogy az örök élet kenyere minden földi kenyérnél fontosabb és szükségesebb?

Ez a jézusi kérdés azóta is visszhangzik szerte a világon. Visszhangzik egyre üresedő templomokban, érdeklenné váló gyülekezeti alkalmakon, az ünnepnapot ritkán megszentelő családok körében: Ti is el akartok menni? Ti is csupán addig érzitek jól magatokat Jézus közelében, amíg látványos dolgok történnek a templomban és a gyülekezetben? Ti sem vágytok többre, hanem megelégedtek kenyérmorzsákkal és külsőségekkel? Ti sem veszitek komolyan, hogy Jézus igéje örök vigasztalást és reménységet ad?

Ti sem hiszitek, hogy Jézus teste és vére az örök élet kenyere és itala?

Vajon mi a válaszod, Testvérem, Jézus kérdésére? Ez attól függ, hogy kire és mire nézel közben: önmagadra, a körülményeidre, a külsőségekre, vagy Jézusra és arra, amit Ő szeretne adni neked! Mert ha csak magadra nézel, és csak a kenyér és a cirkusz, a megélhetés és a szórakozás lebeg a szemed előtt, akkor te is el fogsz menni, mert csalódnival fogsz Jézusban. De ha rá nézel, és azt várod tőle, amit csak Ő adhat neked, amivel csak Ő tud táplálni téged, akkor sohasem akarsz elmenni tőle: Ő veled lesz, és te Vele leszel örökre!

Péter válasza minden hívő legszebb vallástétele: „Uram, kihez mennénk? Örök élet beszéde van nálad. És mi hisszük és tudjuk, hogy te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.” (Jn 6,68-69) Péter azért tud ilyen hitvallást tenni, mert ő meg van győződve arról, hogy Jézus szava az örök élet beszéde.

Testvérem, számodra mi jelenti az életet? Komolyan veszed-e, hogy neked nem földi kenyérre és cirkuszra van szükséged, és Jézus igéjét nem föl-

di élet beszédeként kell hallgatnod? Ő az örök élet beszédét kínálja számodra is, amikor belépsz a templomba, amikor részt veszel gyülekezeti alkalmakon. Ő a testével és vérével, az örök élet ételével és itálával szeretne táplálni téged, amikor csak megterítve áll az úrvacsorai oltár. Ezért érdemes az időt jól beosztani, a hetedik napot megszentelni. Ezért érdemes Jézus közelében maradni, vagy ha közben elmentél, hogy a boldogságot máshol keresd, érdemes hozzá újra visszatérni, és az örök boldogságot nála keresni.

Mert kihez is mehetnénk máshoz, ha valóban az örök életre vágyunk, mint Jézus Krisztushoz, az élő Isten Fiához? Legyen ez a boldog felismerés valódi hitvallássá ajkainkon! Olyan hitvallássá, amely a kenyeret és cirkuszt kívánó és kínáló világban is erővel szólal meg. Olyan hitvallássá, amely nem a korszellemhez igazodik, hanem az örök élet beszédéhez, az éltető evangéliumhoz. Olyan hitvallássá, amelyet kritikus élethelyzetekben is bátran elmondunk. Olyan hitvallássá, amely boldog megvallása annak, hogy én jó helyen, biztos kezekben, Jézus közelében vagyok: benne és általa van örök életem!

Tamács Tamás

A vágyott, kipróbált hit

Konfirmációra készültünk. Milyen imádságokat ismersz? - kérdezte lelkészünk.

- Miatyánk, esti és reggeli ima, asztali áldás...

- És? Hiszen mindenki ismeri! - bátorított, amikor látta, hogy megakadtam a felsorolásban.

- Ja, az Apostoli Hitvallás.

A hitvallás mint imádság. Valóban nem vigyázásban feszítünk, hanem összekulcsoljuk kezünket, amikor mondjuk. És ott az Ámen is a végén, a bizodalom szava, hogy kérésünk meghallgatásra talál. Csak később jutottam tudatára, hogy az Apostoli Hitvallás valóban imádság, és nemcsak formája szerint. Akkor értettem meg, amikor Istennel is vitázva, kételyekkel küzdve kellett odaállnom egy-egy ravatal mellé. Akkor ébredtem arra rá, hogy nem büszke öntudattal hirdetem hitemet, hanem bizonyosság után sóvárogva könyörgök benne Istennek. Ahogyan a konfirmációi imádságunk is könyörgés, ahogy az esküink, amelyet házasságkötéskor vagy egy-egy tisztségbe iktatáskor teszünk, nem fogadalmak, hanem könyörgések, esedezések, hogy be tudjuk tölteni, meg tudjuk élni az azokkal kapott küldetésünket. Nem véletlenül került bele két személy:

**Az élő Isten jelenlétében,
aki mennyei Atyánk, Jézus Krisztus Urunk
és a megszentelő Lélek egysége,
és előttetek Testvéreim,
vallom, hogy ami voltam és vagyok,
amim csak volt és van,
a hitem és életem, egyedül Istentől van.
Ő ad erőt és értelmet minden munkámhoz,
Ő ébreszt hitet és szeretetet szívemben,
Ő indít a jó cselekvésére.
Ezért egész életemmel Őt igyekszem
szolgálni, hogy rajtam és bennem
Ő dicsőüljön meg, míg befogad örök
dicsőségébe. Ámen.**

(Érettségiző fiatalok ún. útra bocsátó áldásakor mondott hitvallás)

Szűz Mária és Pilátus. Mária, Jézus anyja, aki igent mondott az angyali üdvözlétkor Jézusra, és Pilátus, aki nemet mondott rá. S ez a két ember bennünk van: az igen és a nem, az élet és a halál. A hitvallás imádság, mert „magamtól nem tudok Krisztusban hinni, sem nála megmaradni” (Luther: Kis Káté). Kamaszként egy felméréskor elém került a kérdés: Vallásos-e ön? Akkor, középiskolás „bölcességemmel”

büszkén karikáztam be a választ: „a magam módján”. Mert hogy büszke voltam arra, hogy hitem nem utánzás, nem tradíció, hanem saját, öntudatos hit. Ma már tudom, hogy a kérdés nem arra vonatkozott, hogy meggyőződéssel vagyok-e vallásos, hogy gondolkodom-e vagy birka módjára megyek mások után, hanem a felekezethez tartozást tudakolta. Ma már azt is tudom, hogy milyen jó kipróbált, nemzedékek által megjárt, célhoz vezető nyomokba belemenni. A hitvallás ezt a kitaposott úton való haladást is jelenti. Nem a magam módján vagyok vallásos, nem bizonytalan, ingadozó hitem

van, amelyet minden új ismeret szele vagy hangulatok légörvénye ideoda hajlíthat, hanem olyan úton járok, amely előttem és velem együtt sokakat elvezetett a célhoz.

Néha úgy vélem, hogy az Apostoli Hitvallásnak kifejezéseit ma már alig értjük, jó volna újrafogalmazni hitünket. Meg is történt ez jó pár-szor – akár a konfirmandusokkal, akár az érettségi vizsgák előtt álló fiatalokkal közösen gondolkodva hitünk titkain. De az alap akarva akaratlanul mégis ez az ősi hitvallás volt. S jó is ez így. A hitvallás meg-ív a kérészetű korszellem tévútjától, és erősen Krisztushoz köt. A ma embere többet töpreng azon, vajon

Isten létezik-e, s ha igen, hogyan. A Hitvallásunk Krisztusra irányítja a figyelmünket, úgy, ahogyan a Szentírás hitvallása is teszi: Valóban nagy a kegyesség titka: aki megjelent testben, igaznak bizonyult lélekben, megjelent az angyaloknak, hirdették a népek között, hittek benne a világon, felvitették dicsőségben. (1. Tim 3:16). Ő, Jézus Krisztus, hitünk titka, a mi nagy nyereségünk és örömünk! Bencze András

Dunántúli Harangszó

A Nyugati (Dunántúli) Evangélikus Egyházkerület lapja

Megjelenik negyedévenként

Felelős kiadó: Szemerei János püspök

Megbízott felelős szerkesztő és terjesztés:

Koczor György

Email: gyorgy.koczor@lutheran.hu

Telefon: +36 20/824-3444

Korrektor: Benkóné Jancsó Hanna

A szerkesztőség címe:

8933 Zalaistvánd, Arany J. tér 2.

Szerkeszti a Szerkesztőbizottság

Megrendelhető: E-mail: gyorgy.koczor@lutheran.hu

Postacím: 8933 Zalaistvánd, Arany J. tér 2.
Az újság kiadását adománnyal kérjük támogatni, melyet az alábbi számlára lehet befizetni:

Számlakezelő:

Zalaistvándi Evangélikus Egyházközség

Számlaszám:

UniCredit Bank 10918001-00000028-48030025

Külföldről:

IBAN: HU20 1091 8001 0000 0028 4803 0025

Készült az Asperján Nyomdában

Tördelés:

RENZOL Dekor Reklámstúdió, Zalaszentgrót

A cikkek tartalmáért a szerző vállal felelősséget!

ISSN 1416-9770

Hátlapon a kemenesmihályfai evangélikus templom új

harangja látható

Bizony, Isten!

Vallási tartalmak a közmédiában

2021 tavaszán, Nagy László korábbi szerkesztő nyugdíjba vonulása után vehettem át a közmédiában az evangélikus műsorok szerkesztését. Az eltelt két évben sok változás történt a műsorstuktúrában, a műsorok témafeldolgozásában, újabb platformok jöttek létre, hogy minél többeket érjenek el az adások. Erről szeretnék beszámolni a Dunántúli Harangszó Olvasóinak.

Elődöm a rendszerváltás óta, több mint 30 éven át szerkesztette az evangélikus vonatkozású műsorokat a Magyar Televízióban és a Magyar Rádióban. Hosszú éveken át, kitartó munkájával értékes adások készültek.

A közmédiával való, 1990-ra visszanyúló megállapodás szerint a műsorok fele katolikus adás, míg 25 %-a református, 12,5 %-a evangélikus és 12,5 % pedig a kisebb egyházak műsorideje. E felekezeti megosztás szerint az evangélikusokra havi egy 26 perces Evangélikus magazin című műsor és évi 15, szintén 26 perces portréfilm jutott, Útmutató, Mai hitvallások illetve Evangélikus riportok címmel. Emellett egy nyolcperces Evangélikus ifjúsági műsor és egy háromperces Hajnali gondolatok nevű adás volt. Az egyházunk számára szintén adva voltak műsorpercek tévés és rádiós istentisztelet közvetítésekre, valamint egy kétheti rádióműsorra. Így leírva is szinte átláthatatlannak tűnik, hol és mikor keresse a néző az adásokat, ezért szükség volt a vallási tartalmak újragondolására.

Egy előkészítési folyamat után, 2022 januárja óta új műsorstruktúra szerint készülnek a közmédia vallási műsorai. A korábbi, felekezeti megosztásban a televízióban sugárzott magazinműsorok helyét egységes, közös név alatt futó, ám ökumenikusan felépített adások vették át, nem havi elosztású műsorok formájában, hanem heti megjelenésekben.

A Magyarországi Evangélikus Egyház adásai a Lét-Ige protestáns magazin keretein belül, illetve az Isten kezében című portréfilmsorozat részeként láthatók. Ezek az adások vasárnapként reggel 9 illetve 9.30 órakor kezdődnek, így gyakorlatilag minden vasárnap van evangélikus rész a Lét-Igében vagy az Isten kezében-ben. Egységes, felekezeteken túlmutató a Mindennapi

című napi gondolatébresztő sorozat, ami naponta többször jelentkezik, illetve evangélikus kötődésű szereplők az Agapé című kerekasztalbeszélgetésben vagy a De őszintén! ifjúsági műsorban is feltűnnek.

A Kossuth Rádióban naponta többször hallhatóak azok a Napi imák, amelyeket különböző felekezetek vallási vezetői, így a katolikus, református, evangélikus püspökök és zsidó rabbik tartanak. Az Erős vár a mi Istenünk! - Evangélikus félóra adásai változatlanul kétheti rendszerességgel hallhatóak.

A magazinok mellett továbbra is minden egyház kap műsoridőt arra, hogy istentiszteleteiket közvetítsék. Az evangélikusokra évente kilenc, élőben közvetített rádiós istentisztelet jut a Kossuth Rádióban, illetve négy, élő, televíziós istentisztelet, amelyet a Duna Televízió közvetít.

2023-ban Dunaegyháza, Kisvárdá, Budapest-Cinkota, Salgótarján, Öskü, Hódmezővásárhely, Nádasd, Siófok és Hévízgyörk gyülekezetei mutatkoznak

be a rádióban és a Budapest-Fasori, a nagykanizsai, a sajtógömöri és a budavári gyülekezetekből lesz a televízióban istentisztelet. Fontos alkalom ez minden gyülekezet életében, és azt is fontos tudni, hogy azon a vasárnapon mindenkinek, aki nem tud templomba menni – akár katolikus, református evangélikus stb. – ez az istentisztelet az, amit a médiában elérhet. Missziói alkalma ez egyházunknak, hiszen különböző élethelyzetekben, otthon a családban, ebédfőzés közben, de kórházban betegként vagy gépkocsiban is sokan követik nyomon az alkalmakat. Itt természetesen nem feledkezve meg arról, hogy evangélikusok vagyunk, de az ökumenikus nyitottságot is érezni és érzékelteni kell.

A szerkesztőség megpróbál a médiafogyasztási szokásokhoz is igazodni. 2021 szeptemberében elindult a Bizony, Isten! YouTube-csatorna és a hozzá kapcsolódó Facebook-oldal is. Korábban csak a mediaklikk.hu oldalon lehetett a műsorokat utólag is megnézni, az adást követő egy hónapig, most azonban ezeken az új felületeken bármikor elérhetőek az adások.

2023 márciusában 15ezer követője van a videómegosztó portálon a műsoroknak. Minden film feltöltésre kerül ide, napi rendszerességgel a frissítés.

Az adások eddig elérték a több mint 2,5 millió megtekintést, tehát a csatorna népszerűsége egyre nő, és a fiatalabb generáció is elérhetővé vált ezen a felületen. Újdonság, hogy 2023 márciusától a Facebook-csatornára felkerülnek a rádióadások is, így ezek is visszahallgathatók lesznek.

Személyesen magam is remélem, hogy ezeken az új és régi médiumokon keresztül sikerül az embereket megszólítani, és hozzájuk Jézus életét megváltató evangéliumát közvetíteni.

Bolla Zsuzsanna

A konfirmáció útkeresésének fontos állomása

Az úrvacsora hatalmas élmény, ekkor érzem legközelebb magam Istenhez, mondta Szabó-Lukoczi Ágnes, a székesfehérvári lelkészi hivatal adminisztrációs munkatársa.

Szabó-Lukoczi Ágnes nem hívő családból származik, fiatal felnőttként fordult Isten felé, amikor tizenkilenc, húsz éves korában életének nehéz időszakát élte. Úgy érezte, szeretne keretet találni hitének. Baráti társaságukban az egyik barát háza-

sodott, esküvő előtt megkeresztelkedett, menyasszonya az evangélikus gyülekezetbe tartozott, ő is oda kezdett járni. Ez a barát beszélt neki az evangélikus gyülekezetéről. Ágnes 2008-ban kereste fel Bencze András lelkészt, hogy szeretne megkeresztelkedni. Megkérdezte, van-e, ami sürgeti őt, esküvőre készül-e. Ágnes azt válaszolta, nem, csak személyes indíttatás. Két csoporthoz csatlakozott: az egyik az „elmaradt hittanórák” nevű, melyet olyan dolgozó felnőtteknek szerveztek, akiknek kimaradt a hittanoktatás. A másik csoport az akkori ifjúsági kör volt, életkora alapján az egyik csoportból felülről, a másiktól alulról lógott ki.

Ágnesnek egyszerre volt a keresztelese és konfirmációja, Székesfehérváron hagyomány, ha valaki felnőtt fejjel szeretne keresztelezni, rögtön konfirmál is. Egy másik felnőtt konfirmációra készülő hölgygel együtt kezdett járni Bencze Andrásnak, Luther Kis katedrálisáig. A felkészítés során nagyon jól érezte magát, bár kicsit zavarban volt amiatt, hogy nincs semmilyen háttértudása, ismerete, mindent az alapoktól kellett kezdeni. Úgy mesélte, inkább kötetlen hangulatú beszélgetés volt, mint tanulás. A lelkész azt kérte tőlük, olvassák el a következő foglalkozás anyagát, és ha lennének kérdéseik, azokkal kezdik a beszélgetést.

A két felnőtt konfirmációja 2009-ben volt, a nagycsütörtöki istentiszteleten. Előző nap a vizsga, ahol a lelkész és a felügyelő előtt beszámoltak a Kis katedrálisból.

- Kaptunk mi is fehér ruhát, az istentiszteleten bevonultunk a lelkész úrral és a felügyelővel, az első padban ültünk le, nagyon ünnepélyes és személyes hangulatú volt minden. Mindketten nagyon izgultunk. Először a keresztelező történt meg, külön hívtak ki bennünket. Kaptunk saját igét, a Krisztus-gyertyáról meggyújtottuk a gyertyánkat. Felnőttként nem kötelező keresztszüveget választani, nekem nincsenek. Nem volt sem a családban, sem a baráti társaságomban olyan ember, akit fel tudtam volna kérni, és akkor még nem jutott eszembe, hogy a gyülekezetből is kérhetnék valakit. Nagyon hálás voltam azért, hogy semmit nem kellett egyedül vizsgaszerűen felmondanom, mindent a gyülekezettel és a másik, konfirmációra készülő hölgygel együtt mondtunk. Keresztelező után volt a konfirmáció, Ef 6,10 az igéje: „Végül pedig:

erősödjetek meg az Úrban és az ő hatalmas erejében.” Ágnes úgy fogalmazott: a konfirmáció fontos állomása az útkeresésének. Megkeresztelkedett, konfirmált, egy összetartó, nagy család része lett, a gyülekezet tagjaiban Krisztus szeretete a közös pont, bármennyire különböznek egymástól. Ez nagyon megnyugtató és bizalomra ad okot, hogy mindig van kihez fordulni. Isten felé és a gyülekezetben is.

- A konfirmáción az úrvacsora fantasztikus élmény volt. Bensőséges, felkavaró. Minél többször veszek úrvacsorát, annál erősebb, akkor érzem legközelebb magam Istenhez. Ez az évek során egyre erőteljesebb. Visszagondolva azt érzem, az első semmi nem volt ahhoz képest, mint amit most jelent az úrvacsora számomra.

Ágnes a konfirmációját egyedül élte át, családja nem hisz Istenben, nem akarta, hogy a családtagoknak kötelező legyen a részvétel. Arra a kérdésre, hogy mennyire nehéz egyedül megállni a hitben, így válaszolt:

- Sokszor nehéz, gyökértelen vagyok. Amikor az első, ma már tizenhárom éves gyerkőcöt szerettem volna hitre nevelni, úgy éreztem, nincsenek eszközeim. Magam is keresem az utam, rengeteget kell még tanulnom. A második, ma hatéves kislánynál már sokkal könnyebben vettük az akadályokat, szorosabban kapcsolódtam a gyülekezetbe, éreztem, hogy nem vagyok egyedül. Férjem nem gyakorló hívő, de mindenben támogat, ha kell, elviszi a gyerekeket hittanra. Ha a gyülekezetben önkéntes segítségre van szükség, lehet rá számítani. Ágnes elmesélte, először kevésbé aktívan kapcsolódott a gyülekezeti életbe, ritkán járt istentiszteletre, kisfiát hároméves korától gyülekezeti hittanra vitték. Fia hat-hét éves korától már rendszeresen jártak hittantáborba is, ahova az édesanyja is elkísérte kisfiát. Az első táborba hármásban mentek, kisfiával és egyéves kislányával.

A 2018-as nyári táborban felajánlotta neki Bencze András lelkész, adjon be pályázatot az ötórás gyülekezeti munkatársi állásra. Többen jelentkeztek, a meghallgatás után őt választották. A levelezést intézi, pályázatokat figyel, ír, azokat bonyolítja, bekapcsolódik a programok szervezésébe. Azt mondta, nagyon szereti munkájának azt a részét, amikor azt érzi, hogy valakinek szüksége van egy jó beszélgetésre, és ő ott van neki elérhető emberként.

Ágnes ma naponta olvassa a Bibliát, szeretett volna többet tanulni, tudni, elkezdte az Evangélikus Hittudományi Egyetem katekéta szakát, most végzi a második félévet. Szeret bibliórára járni, amikor a következő vasárnap igéjével foglalkoznak. Sokat ad számára, amikor körbejárják az ige történeti hátterét, meghallgatja az igei, lelki tartalmat. Így jobban meg lehet érteni egy-egy igeszakaszt, több mindent lát benne, mondta.

Balla Emőke

WASS ALBERT CSÓNÁKJÁBAN

Vannak könyvek, melyeket nem tudunk letenni. Számomra ilyen Wass Albert Elvész a nyom c. regénye. S vannak művek, melyek nemcsak egyének és családok, hanem nemzetek sorsát is képesek megjeleníteni – de kevés ilyen akad a világirodalomban. Hamvas Béla szerint nem a nagy kultúrnemzetek az igazán érdekesekek, hanem azok a népek, amelyeknek sorsuk van. Ő maga is foglalkozik nemzetkarakterológiával (pl. Az öt génusz földje c. kötetében), amely hazánkban számúzott téma volt bizonyos évtizedekben, s ma is csak azok érdeklődésére tarthat számot, akik a nemzet fogalmát fontosnak tartják. Wass Albert legtöbb művében nemzeti sorskérdéseket dolgoz fel, s nem csak a magyarokét, ahogy az az Elvész a nyom esetében is.

Miért beszélnek nemzetről, amikor a fejezetcímek ilyen szereplőket neveznek meg: a pap, a herceg, a kispolgár, a művész, a bankár, a politikus, a tudós? Nem társadalmi körkép akar ez lenni? Bizonyára az is. Ám a szereplőket identitásuk különböző közösségekhez köti, de mind itt, a Duna táján születtek, a Köztes-Európa történelmét élik. S hogy lehet életrajzukat, a nagyon különböző adottságú és helyzetű embereket egy kompozícióba foglalni? Egy remek kerettörténettel. Ezt a kerettörténetet sokan ismerik és használják fel, többnyire teológiai mondanivalójuk alátámasztására. 1913-ban egy erdélyi cserkész tábor hat diákja egy csónakban evezve vesélyes helyre kerül, de csodálatos módon megmenekül. A vizesés előtt megáll a csónak, és csak akkor zuhan alá, miután a hat diákot a helyi lakosok kimentették. Az eset egy valakit azonnal megrendít: az öreg halászt, akitől a csónakot lopták. Számára Isten léte vagy nemléte a probléma, és a különös helyen kísérletet tesz, hogy megismételhető-e a csoda, mert ha nem, akkor számára az Isten-bizonyíték. Ő is csónakba száll, és belehal a kísérletbe.

A történeteket a református pap gondolja tovább, akit már nemcsak a vívódó öreg sorsa érdekel, hanem a hat fiúé is. Ennek akkor kezd utánajárni, amikor saját élete értelmén, célján elgondolkodik, évtizedekkel a csoda után, 1949-ben. „Vajon nem mindnyájan ezért a titokért élünk? Hogy felderítsük életünk nagy titkát, az Istent? S mit tettem én, hogy megoldjam a titkot, a magamét? Hogy ne csak higgyem, hanem tudjam is...?” Nyomozni kezd tehát a tiszteletes, mert rájön, hogy feladatát ő is csak idős korában értette meg, akár a halász. Miért éppen 1949-ben? A mű 1952-ben keletkezett. A két világhábo-

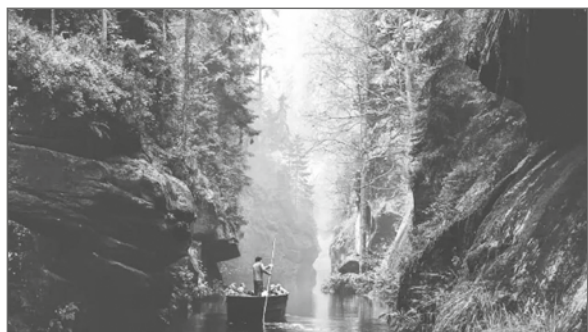
rú után, amely a fiúk családját, később magukat a fiúkat próbára tette, majd Európa kettészakadása, a hidegháború kialakulása, valamint a náci és kommunista diktatúra „be-mutatkozása” után, mikor maga a szerző, Wass Albert is emigrációra kényszerült, kétszeresen is. Sem Erdélyben, sem német földön nem maradhatott, végül Amerikában lelt menedéket. A hat fiú számára is az Újvilág kínálja az újrakezdés lehetőségét, mivel a gondviselés a lelkeszt felhasználva egy nyugat felé robogó vonaton hozza össze azokat, akik valaha egy csónakban eveztek.

Ezek a fiúk ugyanannak a történelemnek a csónakjában eveztek akkor is, amikor Európa különböző pontjain próbálták helyüket megállni. „Csak embereket lehet kiirtani, a kötelelességtudást soha.” – mondja a felvidéki herceg a világháború viharában. A másik öt talán nem így fogalmazta volna meg az élet értelmét, de valamennyien hittek valamiben, akár Madách Tragédiájának Ádámja a történelmi színekben. Leginkább a saját szerepükben, hivatásukban, amit aztán porig romboltak a háborúk és diktatúrák. Sem ők, sem a lelkeszt nem kerülhette el a tulajdöntől való megfosztást, a személyi szabadság elvesztését és a hontalanságot. Mégsem érezzük, hogy ez a sötét történelem végleg leigázza az embert, s azt sem, hogy az egyén számára már semmi életcél nem maradt. A pap, mint valami angyal, isteni küldött bukkan fel a hat szereplő életében, és újbóli találkozásukat legalább akkora csodának éli meg az olvasó, mint a csónakban átélt természeti csodát.

„Boldogok, akik nem látnak, és hisznek.” A történelem csodáit nem vesszük úgy észre, mint a természeti csodákat. A határon túli magyarokat, a vesztes németeket a kollektív bűnösség elve alapján meghurcolták, a zsidókat és lengyeleket kis híján kiirtották, de a győztes nemzetek fölé is idegen diktatúrák telepedtek, s az Európa keleti felén élőtől megtagadták az európaiságot, ám létezik egy nagy „mégis”. Az értékek – a szorgalom, a tehetség, az önfeláldozás, a felelősség – eltáposhatatlanok. S akik ezt képviselik – helyesebben, akikben ez megérlelődik –, azok csodás módon mindig újjászületnek. „Ti vagytok a föld sója.”

Olvassuk el hát a felvidéki magyar, a cseh kispolgár, a bécsi zsidó bankár, a lengyel művész, a román politikus és a kelet-poroszországi német tudós élettörténetét, mert rá fogunk döbbsenni, mennyi érték van itt a Duna táján!

Goór Judit

Kedves Olvasóim!

Gólyanaptár - Miklya Luzsányi Mónika: Józsva és az állatok című írásaiból

„Még a gólya is az égen tudja költözése idejét, ... csak az én népem nem ismeri az Úr törvényét.”
(Jeremiás könyve 8,7)

Nagyiék faluja a Berettyó partján feküdt. A folyó híres volt tiszta vizéről, de ma már alig folydogált a békalencsés víz. A nád is egyre nagyobb területet hódított el a folyótól. A falubeliek nem örültek ennek. Egyre kevesebb halat hozott a víz. A halászok más munka után néztek. A csónakok évszámra ott rostokoltak a parton. A madarak viszont nem bánták, hogy lassan elmocsarasodott a folyó. Józsva sem bánta. El sem tudta ugyan képzelni, milyen lehetett, amikor a kiséri hídról ugráltak fejest apáék a vízbe, s leúsztak egész a Hurkos-gátig. Mert ma már senki sem fürdött a Berettyóban. Azt viszont tudta, milyen jó ülni a gáton, szemben a nádassal, s figyelni a vízben lábaló gémekeket, kócsagokat. Vagy hanyatt fekvé figyelni, hogyan vonulnak a récék, a vadlibák. És jó volt tavasszal óvatosan besurranni csónakkal a nád közé. Kilesni, hogyan növekednek a vízityúk fiókái. De madárból nemcsak a Berettyó partjára, hanem a faluba is jutott bőven. Fecske majd minden háznál volt. A falu főutcáján pedig sorban ott pompáztak a gólyafészkek. Nagyiék háza előtt is állt egy. Évek óta visszatértek ide a gólyák. Apa azt mesélte, hogy már az ő gyermekkorában is ott volt a villanyoszlopon a fészek. Akkor még talán, ha három gólyacs család lakott a faluban. Apa nagyon büszke volt rá, hogy az ablakából éppen rálát a gólyák otthonára. Akkoriban az egész falu leste, várta, mikor jönnek meg a gólyák. Az iskolában számolgatták a gyerekek a napokat, hogy mikor fognak kikelni a fiókák. Május elején már általában fészken ült a gólya, s mire kiadták a nyári szünetet, a kis fiókák már ott tátogatták csőrüket a fészekben. Egyszer valahogy később jelentek meg a gólyacsemetek a fészekben. Apáék hiába lesték, várták őket. A gólyák csak kotlottak fészükön, mintha örökre a tojásokon akarnának ülni. Keszeg Feri, aki Józsvuának már Feri bácsi, mert apa osztálytársa volt, megpróbált felmászni a villanyoszlopra, hogy bekukucskáljon a fészekbe. Meg is tette volna, ha nagyi idejében észre nem veszi, miben mesterkedik. Azóta is hálás Feri bácsi Józsva nagymamájának. Mert ha sikerült volna felmászni, vagy az áram rázza meg, vagy a gólyák csipkedik jól össze. Persze a kiscigolyák Józsvuát és Danit is nagyon izgatták, s hiába hallották százszor Keszeg Feri történetét apától, ezerszer nagymamától, hiába figyelmeztette őket Feri bácsi is, ahányszor csak találkozott, hogy „a villanyoszlopra fel ne másszatok nekem”. Józsvuát és Danit csak izgatta az a gólyafészek. Ki tudja? Talán éppen azért, mert a felnőttek annyira tiltották. Ott álltak hát az udvaron, s meresztgették a nyakukat fölfelé. A nagyi pedig többször felfoháskodott napközben, hogy neki ne induljanak gólyafiókat lesni. De ha éppen nem voltak lent a nagyiéknál, május-június hónapban odahaza is mindig szóba kerültek a gólyák. Vajon megérkeztek-e már? Visszatértek-e a régi fészekbe, vagy újat kerestek? Vajon hány tojást raknak az idén? Hány fióka fog kikelni? Kikeltek-e már? Apa és anya nem győzött válaszolni kérdéseikre.

Nem is győzhettek, hiszen nem tudták a választ. Azt csak a nagyiék tudták, már, ha tudták. Mert ugye a fészekbe ők sem láttak be. De apa ezt a gondot is megoldotta idén. Otthonról, a saját szobájukból követheti most már szemmel Józsva és Dani, hogy kelnek ki a kiscigolyák. Még csak le sem kell utazni a nagyiékhoz. Villanyoszlopra meg főleg nem kell felmászni senkinek. A télen, amikor Afrikában voltak a madarak, apa felszerelt nagyiék háztetőjére egy videokamerát, ami pont a gólyafészket veszi. Amikor megérkeznek a madarak, nagypapa egy távirányítóval bekapcsolja, s a számítógépen keresztül már Józsvuáéknál is vannak a képek. Hát bizony ilyent még soha nem láttak a fiúk. Apa és nagypapa sem. A kamera még azt is felvette, amikor mocorogni kezdtek a tojások. Amikor a gólyák először kidugták a kis csőrüket. Amikor először hunyorogtak az anyjukra. Először kaptak enni. Dani és Józsva majd kiugrottak a bőrükből örömeikben. Azonnal indulni akartak le a nagyiékhoz, hogy saját szemükkel is megnézzék a fiókat. Nem mehettek, csak a hétvégén, mert apának dolgoznia kellett. Nem is nagyon volt érdemes, hiszen amíg kiülnek a fiókák a fészek szélére, addig a kamera többet mutat meg belőlük. Nyáron Józsvuáék gyakran lejártak nagyiékhoz. Jól megfigyelhették a kiscigolyák fejlődését. Most sem történt másként, mint tavaly. Először csak a tátogó csőrüket lehetett látni a földről. De a kamera megmutatta, hogy milyen szépen nőnek, tollasodnak. Azután már fel is álltak a fészekben. Július végére már a szárnyaikat is próbálgatni kezdték. Ideje is volt, hiszen szeptemberre már gyakorlott repülőnek kell lenniük ahhoz, hogy biztonságosan átvágjanak a fél világon. Ugyan tőlünk indulnak el, de messze délre tartanak. Nem kell nekik naptár. Nem kell óra. Pontosan tudják, mikor kell indulniuk, vagy érkezniük. „Még a gólya is az égen, tudja költözése idejét, a fecske és a daru is vigyáz, mikor kell megjönnie.” És mind a költöző madarak a Berettyó partján. Pontosan tudják. Napra pontosan.

Kedves Olvasóim! Áldott, felüdítő, tartalmas nyári napokat kívánok Nektek ezzel az írással Istenünk megtartó jelenlétében! **Szeretettel: Orsi néni (Váraljainé Melis Orsolya)**

Dunántúli
Harangszó